

עיר וקדיש מז שמיא נחית

זיא תשבת מפי זרעו

ספר
בְּדַרְכֵי הַזֶּהָר

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 36

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

סֵפֶר בְּדֵרְכֵי הַזֶּהָר

וּבֹ חֲמִשָּׁה סְפָרִים נִפְתָּחִים

א. מְלַמְּדִים וְהַזֶּהָר

ב. סוּד הַזֶּהָר

ג. הַשְׂכִּינָה וְהַזֶּהָר

ד. מְתִיקוֹת הַזֶּהָר

ה. דְּרָכֵי הַרְשָׁב"י

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה "קִבִּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב" א'
ז' אֶדֶר ב', יוֹמָא דִּהְלֹלָא דְּמִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה
תִּשְׁע"א לַפ"ק

תוכן הענינים

- א. דרשה בבית שמש חשון תשע"א חזוק והתעוררות למלמדים ללמוד ספר הזהר הקדוש, ובפרט לנערים קטנים, כמבואר בזוהר הקדוש, מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א..... א
- ב. דרשה מכבוד קדושת אדמו"ר מהאלמין שליט"א ביומא דהילולא של המקובל האלוקי צי"ס רבי מרדכי שרעבי זיע"א, ראש לעדת המכונים מקים ומיסד ישיבת נהר שלום בירושלים עיר הקדש, אצל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א, אור לכ' מר חשון תשע"א..... ח
- ג. דרשה מאת כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א בקבר רחל, ט"ו כסליו תשע"א, וסיום כל ספר הזוהר, וסיום משניות, ביומא דהילולא של מחבר המשניות רבינו הקדוש רבי יהודה הנשיא זיע"א..... כ
- ד. דרשה ליומא דהילולא של הצדיק הקדוש רבי דנאל פריש זצ"ל, י"ד שבט תשע"א..... כז
- ה. דרשה לסיום השישי בזוהר הקדוש [בשלש שנים] בעיר התורה אלעד ערב ראש חדש שבט, תשע"א לפ"ק..... מא

ספר מלמדים וזהר

דרשה בבית שמש חשון תשע"א

חזק וְהִתְעוֹרְרוּת לְמַלְמְדִים לְלִמּוּד סֵפֶר הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ, וּבִפְרֹט לְנַעֲרִים קְטָנִים, כְּמִבּוֹאָר בְּזֶהר הַקָּדוֹשׁ, מִכ"ק אֲדָמוֹר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

בְּרִשׁוֹת הָרַבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמַלְמְדֵי תִינוּקוֹת מִזְפֵּי הָרַבִּים כְּפוֹכְכִים לְעוֹלָם וָעֶד, וְכָל הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה.

אוֹדָה ה' מֵאֵד בְּפִי, וּבִתְוֹךְ רַבִּים אֶהְלֶנּוּ, אֲשִׁירָה לֵה' כִּי גָמַל עָלַי.

בְּרֵאשִׁית אֶפְתַּח בְּדִבְרֵי הַגְמָרָא בְּבֹא מְצִיעָא (דף פ"ה ע"א): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב וְאָמַרְי לֵה אָמַר רַבִּי חֵיא בַר אָבָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, וְאָמַרְי לֵה אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן חֲבֵירוֹ תוֹרָה זוֹכֶה וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה שְׁנֵאמַר (יְרֵמְיָהוּ פֶּרֶק ט"ו י"ט) "אִם תָּשׁוּב וְאֲשִׁיבְךָ לִפְנֵי תַעֲמֹד", וְכָל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן עַם הָאָרֶץ תוֹרָה אֶפִּילוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר גְּזֵרָה, מִבְּטֵלָה בְּשִׁבְלֹו, שְׁנֵאמַר "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוֹלֵל כְּפִי תַחֲיָה".

אָמַר רַבִּי פֶּרֶנֶךְ אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן כָּל שֶׁהוּא תַלְמִיד חֶכֶם, וּבָנוּ תַלְמִיד חֶכֶם, וּבֶן בָּנוּ תַלְמִיד חֶכֶם, שׁוֹב אֵין תוֹרָה פּוֹסְקֶת מִזְרַעוֹ לְעוֹלָם שְׁנֵאמַר, (יְשַׁעְיָהוּ פֶּרֶק נ"ט כ"א) "וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי

אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ, וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעךָ, אָמַר ה' מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם". מֵאֵי אָמַר ה', אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲנִי עָרַב לָךְ בְּדַבָּר זֶה! מֵאֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמַר רַבִּי יִרְמְיָהוּ מִכָּאן וְאֵילָךְ תּוֹרָה מִחֲזֶרֶת עַל אֲכַסְנִיָּא שְׁלֵה.

בְּרוּךְ ה' זְכִיתִי שְׁעוֹד נָכַד, גָּמַר אֶת הָא'-ב' וְאֶת הָעֲבָרִי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה.

יְדוּעַ הַסְּפּוֹר מֵהֶגֶר"א זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּה (שְׁנֹכְדִי זָכָה לֵהוֹיֹת מִצְאָצְאִיו) שֶׁכִּבֵּד בְּיוֹתֵר אֶת הַרְבֵּי שְׁלֹמֹדוֹ אוֹתִיּוֹת א'-ב' וְעֲבָרִי, וְאָמַר שֶׁהוּא בּוֹדֵאֵי לְמֹדוֹ תּוֹרַת אֲמֶת מֵה שְׁאִין כֵּן בִּשְׁאֵר רַבּוּתָיו.

הַבִּעַל הַתִּנְיָא זָכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמַר: שְׁצָרִיכִים לְלַמֵּד עִם הַיְלָדִים א'-ב' עִם נִקּוּדוֹת קֶמֶץ א'-א, קֶמֶץ ב'-ב, וּלְהַשְׁגִּיחַ שְׁהֵיִלָּדִים יִגִּידוּ אֶת הָעֲבָרִי בְּרוּר, שֶׁמֶכַל מִיֵּלָה נִבְרָא מִלֶּאֶךָ, וְהַמִּלְאָכִים מְגַנְּנִים עַל הַיְלָדִים עִם אֲבוֹתֵיהֶם, וּמִלְמָדֵיהֶם.

וּכְיָדוּעַ קִדְשַׁת הָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּקְדוֹת שֶׁהֵם לְמֹשֶׁה מִסִּינַי, וּכְמוּבָא בְּזֹהַר וּבִתְקוּנֵי זֶהַר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, וְלֹא רַק הָאוֹתִיּוֹת וְנִקְדוֹת עֲצֻמָּן אֲלֵא אֲפִילוֹ שְׁמוֹתֵיהֶם, וּכְמוּבָא שֶׁם שְׁשֻׁמוֹת הַנִּקְדוֹת הֵם רֵאשֵׁי תִבּוֹת שְׁמוֹת מִלְאָכִים וכו'...

וְעַל כֵּן עָלִי לַתֵּן תּוֹדָה לְמִלְמָד שֶׁלֹּמֵד אֶת הַיְלָדִים א'-ב' וְעֲבָרִי.

וּבִפְּרָט כָּעַת שְׂזָכָה לְהַתְחִיל חֲמֵשׁ וַיִּקְרָא שֶׁהוּא פִּרְשַׁת הַקְּרִבָּנוֹת, וְאֵי אֲפָשָׁר לְשַׁעַר גָּדֹל מַעֲלַת לְמוֹד הַקְּרִבָּנוֹת, וּבִפְּרָט שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, וְאֲזָכִיר רַק בְּקִצּוֹר עַל מַעֲלַת הַקְּרִבָּנוֹת מֵהַמוּבָא בְּזֹהַר הַקְדוּשׁ פִּרְשַׁת נַח, שֶׁאִם נַח הָיָה מְבִיא קֶרֶבֶן לִפְנֵי הַמִּבּוֹל הָיָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מוֹחֵל לְכָל הָעֲבֵרוֹת וְלֹא הָיָה מְבִיא מִבּוֹל לְעוֹלָם, וְאַחֵר שֶׁנֶּחַ יֵצֵא מִן הַתִּבָּה וְרָאָה הָעוֹלָם שְׁמֵם, עֲמַד וְצִעַק רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם מִדֶּתֶךָ רַחוּם וְחַנוּן, אֵיפֹה הִרְחַמְנוּת שְׁלֹךְ שְׁחִרְבָּתָהּ וּמִחֻקַּת עוֹלָם גָּדוֹל כְּזֶה שֶׁל 10 דּוּרוֹת?

אמר לו הקדוש ברוך הוא רציא שטיא היה לך להקריב קרבנות לפני המבול, ומאריך שם בגדל מעלת משה רבינו שמסר עצמו על כלל ישראל.

וכתוב בספר הקדוש אגרא דפרקא, (אות קכ"א), שהתורה של תינוקות של בית רבן נקראת תורה לשמה, ותורה לשמה נקראת תורת אמת, כמבואר במלאכי (ב', ו'- ז') "תורת אמת היתה בפיהו, ועולה לא נמצא בשפתיו, בשלום ובמישור הלך אתי, ורבים השיב מעון". כי שפתי כהן ישמרו דעת, ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' צבאות הוא.

ומהנביא מלאכי למדו חכמינו זכרונם לברכה במסכת חגיגה (דף ט"ו ב'): אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו, ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו. והשאלה ידועה, מי זוכה לראות מלאכים בדורנו, ומניין ידע אם הרב דומה למלאך ה'?

ומובא מהרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ זכותו יגן עלינו, בספר "אמרי פנחס השלם" (דף ק"ו), וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמתית", עד כאן לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהפעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עד כאן לשונו (חכם הרזים).

[אמר המעתיק: אב השולח את בנו אצל מלמד ללמד תורה, עליו לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, דאם אינו לומד, אז מי יודע איזה נשמה ימשיך המלמד לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי למוד הזהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

עכשו מתרצת הקשיא דזה שהגמרא אומרת שצריך מלמד שדומה למלאך ה' הינו מלמד כזה שבלמודו יוכל להמשיך מלאכים קדושים, וזה יהיה אם יזכה להדבק בתורת הרשב"י זכותו יגן עלינו.

וכמו שכתב הבן איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה החלצו מאתכם) בשם האר"י זכרוננו לברכה, בעובדא דבעל מדרש שמואל שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. לכן כשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האר"י זכרוננו לברכה, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עד כאן לשונו.

כתב הרב הקדוש מקאמארנא: יש הרבה שוטים שבורחים מללמד רזין של מרן האר"י זכרוננו לברכה וספר הזהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר הזהר וכתבי האר"י זכרוננו לברכה, כלול עם חסידות של מרן הבעל שם טוב והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו לומדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הזהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

האדמו"ר הגאון מורנו הרב ר' שמואל טוביאס אב בית דין דקהלה קדושה שטפנשט זכותו יגן עלינו היה אומר: מה שאומרים לא ללמד ילד [זהר] מקורו מהמשפילים רחמנא לצלן.

על כן כדי לזכות לנשמת הרשב"י שתסיענו, נלמד כלנו זהר הקדוש. אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנערוותם, לתלמודי תורה, ולישיבות ולכוללים, ונזכה להיות מבני עליה כמו שכתב בכסא מלך בהקדמה לבאורו על תיקוני זהר.

וכמו שאמר הרשב"י בזהר הקדוש (פרשת וירא דף קח.): אמר לון רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריך הוא בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבני דעלמא זמינן לאשכחא טמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא.

[תרגום ללשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כך, וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל.

בואו ונראה הזכויות הגדולות שיכול למלמד לזכות פשלומד עם הילדים רק כמה דקות זוהר ביום, ואפילו אינו לומד זוהר בפנים, רק מספר איזה ספורי מעשיות מספר הזהר בכל יום, או איזה ענין שלמד בזוהר של החק לישראל שסדר רבינו הקדוש רבי חיים וויטאל זכותו יגן עלינו, וכך יחדיר בילדים יראת שמים, [והרשב"י יחזיק לו טובה על כמו שהבאנו לעיל "וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל", ואם המלמד לא ילמד עם הילדים, אז מי ילמד? ואיך יתקיים דברי הרשב"י זכותו יגן עלינו, ורק כאשר המלמדים ילמדו עם תלמידיהם זוהר הקדוש יגן על כל משפחתם ויפסקו כל האסונות הנוראים ומקרי היתומים והאלמנות רחמנא ליצלן – כמו שראינו בעיגנו בבית כנסת אחד לערך 70 ילדים אמרו קדיש ביחד רחמנא ליצלן, ויפסקו לבוא בכל יום המכתבים של ועד הרבנים וקפות של צדקה – "עוד 14 יתומים" וכו', והפרנסה תהיה מצויה ולא יהיו עוד עניים ואביונים] והמנהל אם הוא ירא שמים בודאי יחזיק לו טובה על זה, שלומד זוהר עם הילדים, ומכניס בהם יראת שמים, ועל ידי כמה דקות של תורת הנסתר בכל יום יפתח לבם ויזכו לתורת הנגלה [וכן שמענו בדרשה מהגאון הצדיק המקביל הרב בנימו ישישכר שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקבילים נהר שלום, ירושלים, שכן אמר המקביל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו] ובקרוב ידפיסו קונטרסים לנערים עם תמונות, ועל ידי זה נתעוררנו גם כן ומקוים בעזרת ה' להכין מאמרי זוהר עם ספורי מעשיות למלמדים – מי שיכול לעזור לנו אנו מוכנים לקבל עזרה ביעוץ ובכסף.

בשנה הקודמת שוחחתי עם מחתני כ"ק מרן רבי יוסף צבי האדמו"ר מדושינסקי שליט"א על ענין למוד הזהר של אביו [מחתני] הגאון

הקדוש מֶרֶן רַבִּי יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה גִּאב"ד הָעֵדָה הַחֲרָדִית
בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ תִּבְנֶה וּתְכוּנֶן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

וְסִפֵּר לִי שָׂאֲבִיו הִגָּאון הַקֹּדֶשׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה הָיָה לוֹמֵד כָּל לַיִל שֶׁבֶת
זֶהר הַקֹּדֶשׁ עַל פְּרִשְׁת הַשָּׁבוּעַ, וּכְשֶׁשָּׁאֲלָתִי אוֹתוֹ עַל זְקֻנוֹ הִגָּאון
הַקֹּדֶשׁ מֶרֶן רַבִּי יוֹסֵף צָבִי זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה גִּאב"ד הָעֵדָה הַחֲרָדִית, עָנָה
לִי כִּי כָּל סִפְרָיו מְלֵאִים עִם זֶהר הַקֹּדֶשׁ, וְאֵין שְׁאֵלָה עַל זֶה, וּבִפְרָט שָׂאֲבִיו
זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה לְמַד, כִּי רָאָה זֹאת אֶצֶל אָבִיו זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה.

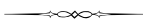
וְנִסִּים בְּמָה דְּאִיתָא בְּמַסְכַּת קְדוּשִׁין (דף ל' ע"א): אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי
כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן בְּנוֹ תוֹרָה מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב כָּאִילוֹ קִבְּלָה מֵהָר
סִינִי שֶׁנֶּאֱמַר, "וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וּלְבָנֵי בְנֶיךָ" (דְּבָרִים ד, ט) וְסָמִיךְ לִיה "יוֹם
אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחֵרֶב" (דְּבָרִים ד, י). [רַבִּי חֵיָא בַּר אָבָא
אֲשֶׁפְּחִיָה לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי דְשָׂדִי דִּיסְנָא (סְדִין) אַרִישִׁיָה וְקָא מִמָּטִי לִיה
לִינוּקָא לְבִי כְּנִישְׁתָּא אָמַר לוֹ מָאִי כּוֹלִי הָאִי אָמַר לוֹ מִי זֹוֹטֵר מָאִי דְכָתִיב
"וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ" וְסָמִיךְ לִיה "יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחֵרֶב"]
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרָכָה בְּמַסְכַּת יְבָמוֹת (דף ס"ב ע"ב): בְּנֵי בָנִים הָרִי
הֵם כְּבָנִים. נִכְד בְּגִימְטְרִיָה = 74. זֶה בְּנִי = גִּימְטְרִיָה = 74. וּבִזְהָ נִרְמָז שְׁבָנִי
בָּנִים הָרִי הֵם כְּבָנִים.

וּבְרוּךְ ה' שְׁזָכִיתִי שְׁנִכְדִּי כְּבָנִי לוֹמֵד בְּתַלְמוּד תוֹרָה קְדוּשָׁה זֹו שְׁהִרְפִּי זְכוּתוֹ
יֵגֵן עָלֵינוּ הָיָה לוֹמֵד תְּמִידִים כְּסֻדְרָם זֶהר הַקֹּדֶשׁ, וּבִזְהָ הַמְּשִׁיךְ לְכָל
הַתַּלְמוּד תוֹרָה קְדוּשָׁה כְּקִבְּלַת הַתוֹרָה בְּהָר סִינִי כְּמוֹ שֶׁזֶהָר בְּפִרְשֵׁת
בְּהַעֲלֵתָךְ (דף קנב). קָרִי לְעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֱמֶת אֵינוֹן דִּהּוּוּ קִיִּימִי בְּטוֹרָא
דְּסִינִי. וּבְאֵר הַצַּדִּיק הַקֹּדֶשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹוִקִי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיָה זְכוּתוֹ יֵגֵן
עָלֵינוּ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִרְאָה לִי בְּבֹאוֹר כּוֹנֵנוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת
הָאֱלֹקִים הָיוּ מִתְּצַבִּים בְּתַחֲתִית הָהָר וְאַחֵר כֵּךְ נֶאֱמַר: "וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנָּעוּ
וַיַּעֲמִדוּ מֵרַחֵק" (שְׁמוֹת כ, יד), כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֹּאכֹלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
וַיָּמוּתוּ. וְהָיָה מִקְצֵת מֵהָעָם שֶׁהָיוּ שֹׁשִׁים וּשְׂמִיחִים לְקִרְאָת הַשְּׂכִינָה וְלֹא רָצוּ
לְזוּז מִמְּקוֹמָם הִרְאֵשׁוֹן לַעֲמֹד מֵרַחֵק אֶפִּילוֹ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעָלִיהֶם הוּא
מֵה שְׁכָתוֹב בְּזֶהר הַנִּזְכָּר "אֵינוֹן דְּקִיִּימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינִי", כְּלוֹמֵר וְלֹא נָעוּ וַעֲמָדוּ

מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, לכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, פן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): "אשרי העם הם לומדי ואשרי העומדים על סודך", לכאורה קשה דכיון שהמה "לומדי" לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה כנודע וכו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויות ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבזה תליא התקרבות הגאלה במהרה בימינו אמן, עד כאן לשונו.

ובזכות המלמדים הצדיקים שמלמדים צאן קדשים יעזר השם יתברך שנוזקה לגדל ולחנך בנינו על דרך הסלולה לנו מדור דור, ונוזקה לבני חיי ומזוני, ישועות ורפואות, ונראהו עין בעין בשובו אל נוהו, מתוך שמחה ונחת ותשובה שלמה, בהתגלות כבוד מלכותו בביאת משיח בן דוד במהרה ידין אמן.

ספר סוד הזהר

דְּרָשָׁה מְכַבֹּד קִדְשָׁת אֲדָמוֹ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א בְּיוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל
הַמֶּקְבֵּל הָאֱלוֹקִי צָדִיק יְסוֹד עוֹלָם רַבִּי מֵרֵדְכִי שְׂרָעֲבִי זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ,
רֹאשׁ לַעֲדַת הַמַּכְוֵנִים מְקִים וּמִיֶּסֶד יְשִׁיבַת נֶהָר שְׁלוֹם בִּירוּשָׁלַיִם עִיר
הַקֹּדֶשׁ, אֶצֶל הָרַב בְּנֵיהוּ יִשְׁשַׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, אֹזֶר לִכ' מֶר חֲשׁוֹן
תשע"א לפ"ק

מַפְתַּח הָעֲנִינִים

- א. עַל יְדֵי לְמוּד זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ, מִהַפֶּךְ מַמְדַּת הַדִּין לַמְדַּת הַרַחֲמִים.
- ב. הַזְכוּי הַרְבִּים הַכִּי גָדוֹל, שֶׁכָּל אֶחָד יִלְמַד זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, חֵק וְלֹא יַעֲבוֹר.
- ג. בֵּית יְהוּדִי נִקְרָא רַק אִם לּוֹמְדִים שֵׁם זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ.
- ד. בְּיַד כָּל אֶחָד לְהַבִּיא אֶת הַגָּאֲלָה.
- ה. הַגָּאֲלָה קְרוּבָה, וּמַגִּיעָה בְּמַהֲרָה בְּרַחֲמִים, בְּדַבּוּק חֲבָרִים בְּלִמּוּד זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ.
- ו. מִזְכֵּי הַרְבִּים, הֵם הַיַּחְסָנִים הַכִּי גָדוֹלִים בְּשָׂמִים.
- ז. יְהוּדִי פָּשוּט בְּשַׁעָה לְמוּד זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ נִחָשֵׁב כְּעֹשֶׂת אֲלָפִים אַבְרָחִים הַלּוֹמְדִים 10 שָׁעוֹת בְּיוֹם תּוֹרַת הַנִּגְלָה.
- ח. מַעֲלַת לְמוּד זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ בְּשִׂמְחָה, וּבִפְרָט בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ.
- ט. הַלּוֹמֵד זֶהֱר הַקֹּדֶשׁ מִתְדַּבֵּק בְּנִשְׁמַת הַרֶשֶׁב"י וְגַם זוֹכֶה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ.
- י. לְזָכוֹת לְשִׁדּוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹנִים עַל יְדֵי הַרֶשֶׁב"י זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ.
- יא. כָּל אֶחָד יִכּוֹל לְהִיּוֹת מַל"ו צָדִיקִים שְׁעֲלִיהֶם הָעוֹלָם עוֹמֵד.

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

בְּרִשּׁוֹת, הַגָּאוֹן הַגָּדוֹל הַצָּדִיק הַמֶּקְבֵּל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, הָרַב בְּנֵיהוּ יִשְׁשַׁכָּר
שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, בְּנוֹ שֶׁל הַמֶּקְבֵּל הַצָּדִיק רַבִּי שְׁלוֹם שְׁמוּאֵלִי

שליט"א, מתלמידיו המבהקים של מורינו הרב מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו, וברשות כל הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזפי הרבים שארגנו את הקבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

אנו מיחלים ומצפים, שקדוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, יביא בעזרת השם במהרה, את הקבוץ גלילות בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

פּוֹתְחִים בכבוד אכסניה, ובהזדמנות זו אני רוצה להפיר טובה, למזכה הרבים, ראש הישיבה הקדושה נהר שלום תכב"ץ, הגאון הצדיק המקבל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א, הפועל בכחות נפלאים לפרסם את תורת הרשב"י הקדוש, בשעורים נפלאים אשר בכל הארץ יצא קולם, ובפרט בהדפסת ספרי הזהר הקדוש, ואגרות, ושאר ספרים, בכל מיני אופנים, ובפורמט פיס ללמוד בדרכים, לבלתי ידח ממנו נדח, וליקר הרגעים, כמו שנאמר "לרגעים תבחננו". על פועלם ומסירות נפשם, למען ישמעו וילמדו כל ישראל את למוד הזהר הקדוש, שלא יהיה בית יהודי שאין בו למוד זהר הקדוש, ועל ידי זה מקרבים לבם של ישראל לאביהם שבשמים, בארץ ובעולם כלו, וממנו ישקו העדרים וכל הצמאים ממנו שותים, ובזה יתעוררו כל ישראל לשוב לאבינו שבשמים.

בואו, התחברו לרבי שמעון בר יוחאי, זכותו יגן עלינו.

היום הוא יומא דהילולא של קדוש ה' המקבל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו, ומן הראוי ללמוד מדרכיו אשר זרז את כל היהודים ללמוד זהר הקדוש בכל יום.

רבוּתֵינוּ הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

ואמר רבנו מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה בימות החול. ושעה אחת

שֶׁל לַמּוֹד זֶהר וְקִבְלָה בַּיּוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לַמּוֹד פֶּשֶׁט בַּיּוֹם חַל. וְלַמּוֹד הַקִּבְלָה וְזֶהר בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט בְּמִשְׁךְ שְׁעָה, שׁוֹה לַלּוֹד שְׁבָעִים וְחֲמִשׁ שָׁנָה בַּיּוֹם הַחַל". וּפְסֵק הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הִפָּךְ הַחַיִּים (קנ"ה סק"ב), דְּלַמּוֹד הַזֶּהר יִחָשֵׁב לַלּוֹד הַקִּבְלָה. וְכֵתֵב הַפֶּלֶא יוֹעֵץ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאֶפִּילוּ אִי לֹא יָדַע מֵאִי קָאָמַר, וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הִרְבָּה, הוּא חָשׁוֹב לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פְּדֻכְתִּיב: "וְדַגְלוּ עָלֵי אַהֲבָה", וּפִרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּה, "וְדַלּוּגוּ" עָלֵי אַהֲבָה, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

וְכִבְר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ, מַהֲר"ש בּוֹזְגָלוּ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, מְאֹר עֵינֵינוּ, בַּעַל "הַפֶּסֶט מְלֻךְ", דְּלַמּוֹד הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ שְׁעָה אַחַת עוֹלָה לְעֶרֶךְ שָׁנָה שֶׁל לַמּוֹד הַפֶּשֶׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים (סִימָן קנ"ה סק"ב), וְזֶה לְשׁוֹן הַ"פֶּסֶט מְלֻךְ" (תְּקוּן מ"ג): כִּי לַמּוֹד הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ בְּגִירְסָא בְּעֶלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שָׁפָן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפְלוּ פְּרוּשׁ מְאֹמַר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּן לְמַעַלָּה בְּשַׁעֲה אַחַת, מִה שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד הַפֶּשֶׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הָבָא מִבְּנֵי הַיִּכְלָא דְּמַלְכָּא, וְיִהְיֶה מְרוּאֵי פָנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁבִים רִאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתִקּוּן ל' כְּתֵב (הַפֶּסֶט מְלֻךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כִּמְה גְדוֹל חַיּוֹב עַל תְּלַמִּיד חֶכֶם לְלַמֵּד קִבְלָה. וְעִנְשָׁם כִּמְה גְדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קִבְלָה, וְגוֹרֵם אֲרֵךְ גְּלוּתָא, כִּי הֵם מַעֲכָבִים הַגָּאֹלָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשַׁעֲה אַחַת בְּלַמּוֹד הַקִּבְלָה, מִה שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד חֲדָשׁ יָמִים בְּפֶשֶׁטִי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כֹּחָה לְקֶרֶב הַגָּאֹלָה.

וּמְרָנָא הָרִיחַ הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חִי" (פֶּרֶשׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה) כְּתֵב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבוּ הַמְּקַבְּלִים זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּה, דְּגְדוֹל פַּעַל הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסָק הַתּוֹרָה בַּיּוֹם שְׁבִיט, אֵלֶּף פַּעֲמִים יוֹתֵר מִן הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסָק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחוּל, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. וּבְאֹרֻר עַל פִּי מְאֹמַר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּה, דִּיּוּמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלֶּף שָׁנִים, שְׁנֵאֲמַר כִּי אֵלֶּף שָׁנִים בְּעִינֵיךְ כְּיוֹם אֶתְמוּל וְגו' – וְשִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הָבָא – זֹאת אוֹמְרָת, כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִם כֵּן בְּשִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ הַכֹּל בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלָּה, אֲשֶׁר

על כן, כל פעולה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערוך ימי החול.
(מצא חן במדבר).

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והריח הטוב, זכותם יגן עלינו, דהלומד
שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול.
ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה
לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על
כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה)
הנעשה בשמחה ערכו כפול אלה, נמצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש
ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה שעה אחת לערוך של מליון
שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי
ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח, אל תשוב לך
בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על
כן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה
בשבת שנה מאה מליון שנה תורה!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה!!! צא
וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שנה אתה משמח את הקדוש ברוך
הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

הנני רוצה להודות לה' יתברך, שהפעם זכני לומר דרשה לאנשים צדיקים
כאלו, שזכו לשמוע תורה מפי הקדוש ברוך הוא, ורגליהם עמדו
על הר סיני, אשר לא כל אחד זוכה לזה, כפי שנראה תכף את דברי
הזהר הקדוש.

רבותי! כדברי כן הוא!!! מי שבא לכאן, הוא רוצה לשמוע דבר ה', ואוהב
ללמוד זהר הקדוש, ועליו קורא הזהר הקדוש: "אינון דהו קיימי
בטורא דסיני".

זוה לשון הזהר בפרשת בהעלתך (דף קנ"ב): חכימין עבדי דמלכא עלאה,
[החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני,
[אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא
אורייתא ממש וכו', [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל

התורה ממַש, כלומר שְׂיִודְעִים שְׂבִסְפֻּרִים וגם בגופי התורה יש פְּנִימִיּוֹת, שֶׁהֵם רְזִי התורה והפְּנוֹת שְׁצָרֶיךָ לְכוֹן בְּכָל מַצְוָה וּמַצְוָה], עד כָּאן לְשׁוֹנוֹ. [ונכתב בצדו, אָמַר הַמַּעֲתִיק: מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׁאִינֶם לוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, לֹא עָמְדוּ עַל הַר סִינַי]. וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמִינִן לְאַסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְנִשְׁמַתָּא דְאוֹרִיתָא, [וּלְעֵתִיד לְבוֹא, הֵם עֲתִידִים לְהִסְתַּכְּלָא וּלְהִתְבּוֹנֵן בְּנִשְׁמָה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחֲרֵי תַּחֲתִית הַמַּתִּים, עֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת נַעֲלָמִים, מֵה שְׁאִי אֶפְשָׁר בְּזִמָּן הַזֶּה לִידַע מֵהוּתָהּ] (הַבְּאוּר מֵהַפְּרוּשׁ מֵתוֹק מִדְּבַשׁ).

וְכֵן כָּתַב הָרַב הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי יְהוּדָה פֶּתִיָּה (יְאוּדָה מִשָּׁה יְשׁוּעָה פֶּתִיָּה) זְכָר צַדִּיק לְבִרְכָּהּ, אֲשֶׁר הִרְשִׁב "זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ הַתְּגָלָה [בְּחִלּוֹם לְרַבִּי אַבְרָהָם עֲדָס זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ] וְזָרָז וּבִקֵּשׁ שְׂיִדְפִּס אֶת סִפְרוֹ יִין הָרֶקֶח שֶׁעַל הָאֲדָרוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִרְאָה לִי בְּבְאוּר כְּוִנָּתוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשִׁיִּצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת הָאֱלֹקִים הָיוּ מִתְּצַבִּים בְּתַחֲתִית הָהָר וְאַחֲרֵי כֵן נֶאֱמַר: "וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעֻזוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֹק", כִּי הָיוּ יִרְאִים, פֶּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וַיָּמוּתוּ. וְהָיָה מִקְצַת הָעָם שֶׁהָיוּ שְׂשִׁים וּשְׁמֹנִים לְקִרְאָת הַשְּׂכִינָה וְלֹא רָצוּ לָזוּז מִמְּקוֹמָם הָרֵאשׁוֹן לַעֲמֹד מֵרָחוֹק אֶפִּילוּ אִם יָמוּתוּ מִמַּשׁ, וְעָלִיהֶם הוּא מֵה שֶׁכָּתוּב בַּזֶּהֱר הַנִּזְכָּר "אֵינּוֹן דְּקִיָּמוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וַעֲמְדוּ מֵרָחוֹק אֲלָא עָמְדוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי מִתְּחִלָּה וְעַד סוּף, לְכֹן הֵם זֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֶת. וְאוֹתָן הַנִּשְׁמָוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעָם וַעֲמְדוּ מֵרָחוֹק, כֹּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עֵתָה שְׁנִסִּים וְעוֹמְדִים מֵרָחוֹק לְחֻכְמַת הָאֱמֶת, מִיִּרְאָתָם כֹּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

אָמַר הָרַב הַקָּדוֹשׁ מִקָּאמֶאֱרָנָא: יֵשׁ הִרְבָּה שׁוֹטִים שְׂבוּרִחִים מִלְּלַמֵּד רְזִין שֶׁל מֶרֶן הָאֶרֶץ וְסִפְר הַזֶּהֱר, אֲשֶׁר הֵם חֲיִינוּ, וְלוֹ עֲמִי שׁוֹמֵעַ לִי, בְּעִקְבוֹת מִשְׁחִיָּא אֲשֶׁר הִרַע וְהִמִּינוֹת גּוֹבֵר, הָיוּ שׁוֹקְדִים כָּל יְמֵיהֶם לְלִמּוּד סִפְר הַזֶּהֱר וְכַתְּבֵי הָאֶרֶץ ז"ל, בְּלוֹל עִם חֲסִידוֹת שֶׁל מֶרֶן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְהָיוּ מִבְּטָלִים כָּל גְּזֵרוֹת רְעוּת... וְלוֹ עֲמִי שׁוֹמֵעַ לִי, בְּדוֹר הִרַע הַזֶּה שֶׁהִמִּינוֹת גּוֹבֵר, הָיוּ לוֹמְדִים עִם תִּינוּק בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים, סִפְר הַזֶּהֱר וְתִיקוּנִים וְלִהְיוֹת בָּהּ, וְהָיָה יִרְאָתוֹ קוֹדֶמֶת לְחֻכְמָתוֹ וְיִתְקִים.

וְכָתוּב בְּזוֹהַר (בראשית כ"ח עמוד ב'): וּבִגִּין דָּא מִשָּׁה לָא מִית וְאָדָם אֶתְקָרִי אִיהוּ. וּבִגִּינִיָּה אֶתְמַר בְּגִלּוּתָא בְּתַרְאָה, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר אֱלֹא כְּלֵהוּ כְּנָגְדוּ. וְכֵן עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא אֶתְמַר בֵּיהּ וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר דְּאִפִּיק שְׂכִינְתִּיה מִן גִּלּוּתָא, הֵדָא הוּא דְכָתִיב (שְׁמוֹת ב') "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ." וּמִשָּׁה אִיהוּ בְּדִיוֹקְנִיָּה מִמָּשׁ, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ "לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנָגְדוּ".

[בְּאִוֵּר: וְלִכְּן מִשָּׁה לֹא מִת, וְהוּא נִקְרָא אָדָם, וּבִגְלָלוּ נֶאֱמַר בְּגִלּוּת הָאֲחֵרוֹנָה, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר, אֱלֹא כָלָם כְּנָגְדוּ. וְכֵן נֶאֱמַר בְּעֲמוּד הָאִמְצָעִי, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר, שְׂוִיצִיא שְׂכִינָה מִהֲגִלּוּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ב') "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ." וּמִשָּׁה הוּא בְּדִמּוּתוֹ מִמָּשׁ, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנָגְדוּ].

וּבְאִר בְּמִקְדָּשׁ מְלָךְ: וּמִמְשִׁיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי לְבָאֵר, שֶׁהִבְחִינָה שֶׁל מִשָּׁה רַבִּינוּ אֵינָה זֹזָה מִן הַשְׂכִּינָה בְּגִלּוּת, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בְּגִלּוּת הָאֲחֵרוֹנָה, שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא מִצָּא תַלְמִידֵי חֻכְמִים שֶׁיְּהִיוּ עֶזֶר לְמִשָּׁה בְּגִלּוּת, אֱלֹא כָלָם נִחְשָׁבִים כְּאֵלוֹ הֵם כְּנָגְדוּ, לְפִי שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, לְסִיעַ לְתַקּוֹן הַשְׂכִּינָה. וְנֶאֱמַר בּוֹ, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנָגְדוּ, פְּרוּשׁ לֹא מִצָּא הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִי שֶׁיַּעֲזֹר לְזַעִיר אֲנָפִין, לְהוֹצִיא אֶת שְׂכִינְתּוֹ מִן הֲגִלּוּת.

וּבְזוֹהַר פְּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתָךְ (חֶלֶק ג' דף קנ"ג), כְּתִב: וְאֵינוֹן עָרַב רַב רְשִׁיעִיָּא, וְכו', הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (זְכַרְיָה י"ג ט') "וַיִּצְרַפְתִּים כִּצְרָף אֶת הַכֶּסֶף", "וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, "אֵינוֹן עָרַב רַב. "וְהַמְשַׁכְּלִים יָבִינוּ" (דְּנִיָּאל שֵׁם) אֵינוֹן מְאִרֵי קִבְּלָה, [בְּאִוֵּר: וּמָה שְׁכָתוּב בְּדְנִיָּאל וְהַמְשַׁכְּלִים יָבִינוּ, אֵלוֹ הֵם בְּעֲלֵי הַקִּבְּלָה הָעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה וְכֵן לּוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ] דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (שֵׁם פְּסוּק ג') "וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כִּזְהַר הָרָקִיעַ". אֵלִין אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזוֹהַר דָּא, דְּאֶקְרִי סֵפֶר הַזֹּהַר [בְּאִוֵּר: אֵלוֹ הֵם שְׁעוֹסְקִים בְּאִוֵּר הַזֶּה, הַנִּקְרָא סֵפֶר הַזֹּהַר, הֵן הַלּוֹמְדִים בְּעַצְמָם, וּבּוֹדָאֵי הַמְּזַכִּים לְאַחֲרִים שְׁלִמְדוּ], דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נַח [בְּאִוֵּר: שֶׁהַזֹּהַר הַקְדוּשׁ נִקְרָא תִיבַת נַח שֶׁמִּצִּיל מִכָּל הַפְּרַעַנְיוֹת וְכִמוֹ שֶׁתִּבְתַּב נַח רַק מִי שֶׁהָאֱמִין נִצֵּל, כִּף רַק מִי שֶׁיֵּאֱמִין וְיִלְמַד אֶת הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ יִנָּצֵל].

הַמִּקְבֵּל הָאֱלֹקִי, הַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ, רַבִּינוּ יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא, זָכַר צַדִּיק וְקְדוּשׁ, לְבִרְכָּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא (בְּסִפְרוֹ גִּנּוּי הַמֶּלֶךְ דף קפ"ה) אוֹמֵר,

בשם רבי שמעון בר יוחאי הקדוש, דמי שלא למד תורת אמת, שהם סודות התורה, טוב לו שלא נברא, דבלא זה אין אדם יודע אלהותו יתברך, ויראתו ואהבתו, ועבודתו. והרב יהודה פתיה, זכותו יגן עלינו אומר, בשם רבי חיים ויטאל זכותו יגן עלינו, שכתב בתחלת שער המצוות: ואם לא עשה כן, הרי חסר מצוה אחד של תלמוד תורה, שהיא גדולה ושקולה ככל המצוות, וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר, עד כאן לשונו. ועוד אמר הרב יהודה פתיה, זכותו יגן עלינו, שעוד בשעת הלויה כאשר בוכים עליו, יתכן שכבר חזר לעולם הזה בגלגול, השם ירחם.

הרב הקדוש מקאמארנא כתב בספרו "היכל הברכה": בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק, הוא משפה ולחוץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין, וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר, וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, עד כאן לשונו. (היכל הברכה קאמארנא פרשת עקב ז', י"ט; אור הזהר פרק י').

כתב האור החיים הקדוש (פרשת בחקתי כ"ו י"ב), דרך למוד תורה לשמה מציל מהיצר, ועל תורה לשמה נאמר, תורה מגינא ומצלא.

ובספר "נפש החיים" (שער ד' פרק כ"ה) כתב באריכות, שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקיים העולם. ואין לנו תורה לשמה יותר מלמוד הזהר הקדוש, (עין אור הזהר).

משה רבנו והרשב"י אומרים, כי הזהר הקדוש הוא כמו תבת נח, ואלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח, והרמח"ל הקדוש אומר לנו, שרק בזה

תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאלתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש, וזה לשונו הקדוש: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח לתבה הזאת וננצל.

וכבר גילה לנו הרש"ש הקדוש, בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צוואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיהו יצחק זכותו יגן עלינו אמן: "יודע אני, שבזכות הזהר הקדוש, וכתבי הקבלה, יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלוי גאלתנו, וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה יהא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158), מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקימן. "ותורת הסוד מה יהא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקיננו. הקדישו מזמנכם בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כלו – ברוחניות ובגשמיות.

המצב בארץ ישראל (ובעולם כלו) מעורר דאגה, הלב נקרע, וכל עין תזל ותדמע, מגדל הצרות הפרטיות והכלליות, רחמנא לצלן. וידוע מאמר חכמינו זכרונם לברכה, "מיום שחרב בית המקדש, אין לך יום שקללתו מרבה מחברו" וכל הישוב עומד בסכנה נוראה, רחמנא לצלן "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים" (רמז לשבעים אמות). וכמדה שכתב הגענו למאמר דוד המלך עליו השלום "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות החרבות, ואין לנו על מי להשען, אלא על אבינו שבשמים, ולקוות ל"סכתה לראשי ביום נשק" (תהלים פרק ק"מ), וכמו שאמרו בירושלמי (יבמות ע"ח עמוד א') דבר אחר ביום נשק, זה נשקו של גוג.

אך יש לנו עצה אחת יעוצה "למוד תורה לשמה, ולמוד הזהר הקדוש בשמחה, אשר בכחו לעצר כל פרענות, ולהשפיע כל הברכות ברוחניות

א. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פרק א'). וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחקמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) - ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עייניו דלא מסתכלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א' דף כ"ח.) - אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן

ובגשמיות, וכידוע, תקנת הרמח"ל זכותו יגן עלינו, ללמד הזהר הקדוש ברציפות, שמציל מן הפרענות, ומביא הגא'לה (עין ספר אור הזהר פרק ה', וכן הובא בספר "תורתו מגן לנו").

מורי ורבותי! להוי ידוע! שכל המסימים את ספר הזהר הקדוש בבחינת "כנישתא חדא" (זהר הקדוש) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגברים" (שיר השירים ד', ד'). עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שליטי הגברים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגא'לה במהרה בימינו אמן.

מִרְנֵן הַחֶפֶץ חַיִּים זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ הִיא אוֹמֵר (הובא בספר מאיר עיני ישראל פרק ו' בשם נכדו רבי אברהם הכהן): כִּי פִסְגַּת הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְקִיּוֹם רָצוֹן ה' יִתְבָּרֵךְ הוּא, לְהַגִּיעַ לְמַדְרַגַּת זִכּוּי הָרַבִּים, וּבְזֶה תִּבְחַן מִדַּת הַתְּמַסְרוּתוֹ שֶׁל הָאָדָם לְמַעַן כְּבוֹד ה' בְּעוֹלָם.

על האדם לדעת! כי רצון אבינו שבשמים הוא, לזכות את כל בניו בלמוד התורה הקדושה, וקיום מצוותיה, ועל ידי זכות הרבים, זוכה האדם לסיצתא דשמיא, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (אבות פרק ה' משנה י"ח), "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו וזכות הרבים תלוי בו", עד כאן דבריו הקדושים.

מורי ורבותי! אחים יקרים! בואו ונתאחד כלנו, ונפעל, שכל יהודי ויהודי, ללמד זהר הקדוש בכל יום, ולארגן בכל בית המדרש וכולל, שילמדו זהר הקדוש, וכל אחד יחלק בכל מקום ספרי התעוררות ללמוד הזהר הקדוש, ועתה, "שערי תרוצים" ננעלו, וכלם מקימים בשמחה את רצון השם יתברך, כי אפשר לקבל בחינם את הספרים, הן ספרי התעוררות, והן תקוני זהר, כאן בישיבה הקדושה, וכן אצלנו, בארגון מפעל הזהר העולמי בבית שמש.

לאשתדל בחקמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחקמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' בישה, וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביזה וחרג ואבדן בעלמא. (תקוני זהר תקון ל').

על כן, את אחי אנכי מבקש, בואו לעזרת ה' בגבורים, והחלש יאמר גבור אני, וצריכים מתנדבים באמץ רוח, ובעזות דקדושה, לחלק ספרים על הזהר הקדוש, בכל האוטובוסים, ובכפחות, ובכל מקומות העבודה, כדי שלכל יהודי יהיה חלק בזהר הקדוש, עד שיתקיים הפסוק "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

אנו צריכים ליחד מחשבתנו לאדון הכל, ולאחד את כל הפחות, ולאחד את כל כלל ישראל, כי רק על ידי למוד הזהר הקדוש נגאל, וכדברי כל הצדיקים גדולי הדורות, דכל סגלת הגאולה תלויה בלמוד הזהר הקדוש, דוקא בו ולא בזולתו. ובפרט בדורנו, שיירדו לעולם נשמות דור המבול ודור ההפלה, והערב רב, הם עצמם המבול השוטף את העולם (כדאיתא בתקוני זוהר תקון כ"א דף נ"ה, א', ובבאור הגר"א, וכן ב"מתוק מדבש", עין שם ותורה צמאך) ומכרחים לעשות מסירות נפש למען השכינה הקדושה לתמכה ולסעדה,

ב. הערה מבעל הלשם הובא בספר דברי יעקב תכ"ט.
ג. וקול זעקת הזהר הקדוש (בראשית כ"ח עמוד א' ועמוד ב') חודרת לבבות ומעוררת הנשמות: עוד פתח ואמר. "ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים". ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עיינין דלא מסתכלין בריי דאורייתא ולא ידעין. דודאי חית השדה ועוף השמים אנון עמי הארץ. ואפילו באלין דאנון נפש חיה לא אשתכח עזר בהון (בגלותא) לשכינתא בגלותא ולא למשה דאיהו עמה. דבכל זמנא דגלת שכינתא לא זז מנה.
[באור: עוד פתח רבי שמעון ואמר, "ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים". אוי לעולם שהם אטומי לב וסתומי עינים שלא מסתכלים בסודות התורה ולא יודעים. שודאי חית השדה ועוף השמים הם עמי הארץ, ואפילו באלו, שהם נפש חיה, לא נמצא בהם עזר לשכינה בגלות, ולא למשה שהוא עמה, שבכל זמן שגלתה שכינה, לא זז ממנה].

ובאר במקדש מלך: שכאן רבי שמעון בר יוחאי אומר ווי לעולם שלא מתבוננים ללמד סודות התורה, ובדאי שעמי הארצות לא עוזרים לשכינה בגלות, אלא אפילו התלמידי חכמים שיש להם נשמה קדושה הנקראת נפש חיה, ועוסקים בתורה ומצוות, עם כל זאת לא נמצא עזר וסיוע על ידי מעשיהם הטובים, לעזר לשכינה בגלות, וכן למשה רבנו הנמצא עמה בגלות. כידוע שכל פעם שגלתה השכינה לא זז משה ממנה, והטעם שאינם מסייעים לתקון השכינה הוא לפי שאינם עוסקים בסודות התורה, כידוע שעל ידי סודות התורה שאדם לומד עושה תקון גדול לשכינה בגלות.

אמר רבי אלעזר, והא מאן יהיב עובדא דאדם בישראל ובמשה. אמר ליה ברי ואנת אמרת

וכמו משה רבינו עליו השלום שמסר עצמו על כלל ישראל ואמר "ואם אין מחני נא" (ועין בתקוני זהר שם), ובכל יום כל יהודי קורא קריאת שמע פעמים ביום (ולדעת האר"י זכרוננו לברכה ארבע פעמים ביום) ומוסר עצמו למען שמו באהבה, ומקבל על עצמו ארבע מיתות בית דין, ובודאי צריך להוכיח שמתכוון באמת, וכמו שאמר הגאון הקדוש רבי ישראל סלנטר זכותו יגן עלינו, שאדם ממליך את השם יתברך על שבעה רקיעים והארץ, על ארבע רוחות העולם, ממשי על כל העולם כלו, ורק על עצמו שוכח להמליך את ה' יתברך שזה העקר.

הכי וכי לא אוליפת (ישעיהו מו) "מגיד מראשית אחרית". אמר ליה הכי הוא ודאי. [באור: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כך? וכי לא למדת (ישעיהו מו) "מגיד מראשית אחרית"?! אמר לו, כך הוא ודאי].

ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיניה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעייתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא הדא הוא דכתיב (שמות ב) "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה איהו בדיוקניה ממשי דאתמר ביה לא מצא עזר כנגדו.

[באור: ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה הוא בדמותו ממשי, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו].

ובאר במקדש מלך: וממשיך רבי שמעון בר יוחאי לבאר שהבחינה של משה רבנו אינה זה מן השכינה בגלות, ועל זה נאמר בגלות האחרונה שהקדוש ברוך הוא לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כלם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה לסייע לתקון השכינה. ונאמר בו ולאדם לא מצא עזר כנגדו פרוש לא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר לזעיר אנפין להוציא את שכינתו מן הגלות.

בההוא זמנא ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם. ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה דא גלותא דאתמר ביה (בראשית ט"ו) "ותרדמה נפלה על אברם". ארמי ליה על משה וישן. לית שינה אלא גלותא.

[באור: באותו זמן ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם, ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר בה (בראשית ט"ו) "ותרדמה נפלה על אברם". הפילו על משה וישן. אין שנה אלא גלות]. ובאר במקדש מלך שהגלות נקראת שנה לפי שעקר הגלות נגרם על ידי הסתלקות המוחין (ועין מתוק מדבש שם).

על כן! בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו
 זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה,
 וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תכף נגאל, כדאיתא בזוהר רעיא מהימנא
 פרשת נשא (דף קכ"ד, ב'): דבגיניה "וקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקיים
 "ה' בָּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נֹכַח". וכלנו כאחד נזכה, שיתקיים בנו נבואת
 הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו "וקראתם דרור".

ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו
 יעיד עלינו "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם
 שמים, הקדישו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח
 ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש, וכך גלף כלנו
 כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח.

"ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", במהרה בימינו אמן.

ספר השכינה והזהר

דְּרָשָׁה מֵאֵת כ"ק אֲדָמוֹר מֵהָאֱלֵמִין שְׁלִיט"א בְּקֶבֶר רַחֵל, ט"ו כִּסְלִיו תשע"א, וְסִיּוֹם כָּל סֵפֶר הַזֶּה, וְסִיּוֹם מִשְׁנֵיּוֹת, בְּיוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל מַחְבֵּר הַמִּשְׁנֵיּוֹת רַבִּינוּ הַקָּדוֹשׁ רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא זִיע"א, עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי" - שֶׁעַל יְדֵי "חֲבֵרָה מְזֻפִּי הָרַבִּים הָעוֹלָמִי" מִסוּדוֹ שֶׁל הַגֵּה"צ רַבִּי שְׁלום יְהוּדָה גְּרָאס כ"ק מֶרֶן אֲדָמוֹר שְׁלִיט"א בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

נִתְאַסְפְּנוּ בְּקֶבֶר רַחֵל מְקוֹם הַתְּפִילָּה וְהַגְעָנוּעִים שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת סִיּוֹם זֶהָר הַקָּדוֹשׁ וְסִיּוֹם מִשְׁנֵיּוֹת. שֶׁעַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ הַבְּטִיחוּ לָנוּ מֶשֶׁה רַעֲיָא מֵהִימָנָא וְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא וְהַרְשַׁב"י "בְּדָא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא", וַיִּתְקַן בָּנוּ בְּמַהֲרָה מַה שֶּׁאָמַר הַנְּבִיא יְרֵמְיָהוּ (פָּרָק ל"א, י"ד ט"ז): "כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תִמְרוּרִים רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ מֵאַנְהָ לְהַנְחֵם עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנו. כֹּה אָמַר ה' מִנְעִי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךְ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לַפְעֻלָתְךָ נָאִם ה' וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב. וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתְךָ נָאִם ה' וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם". כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ הַמַּלְבִּי"ם, "יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתְךָ" - יֵשׁ תִּקְוָה עַל אַחֲרִית הַיָּמִים בְּעֵת קֵץ שָׂאז "וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם" - רְצָה לוֹמַר הַגֵּם שֶׁהֵם עֲצָמָם לֹא יֵשָׁבוּ, הַבָּנִים שֶׁלָּהֶם שֶׁהֵם הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן, יֵשָׁבוּ לְגִבּוֹלָם.

בְּרוּךְ ה' יֵשׁ לָנוּ כָּבֶד כָּאֵן בְּקֶבֶר רַחֵל יְשִׁיבָה שְׁלוֹמִידִים זֶהָר הַקָּדוֹשׁ כְּשִׁיטַת הַרְמַח"ל (רַבְּנוּ חַיִּים לוֹצְאָטוּ), מֵהַנֶּחֱץ הַחֲמָה עַד הַשְּׁקִיעָה, וּבְכָל זֹאת אָנִי חוֹשֵׁב שֶׁזוֹ הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁיֵּשׁ שְׂמִחָה כְּזוֹ, סִיּוֹם מִשְׁנֵיּוֹת וְסִיּוֹם הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ בִּיחָד, בְּקֶבֶר רַחֵל. [אוֹלֵי הַחֲסִידִים עָשׂוּ פֶּעַם שְׂמִחָה פֹּה]. תְּמִיד בָּאוּ וּבָאִים כָּאֵן לְהַתְּפַלֵּל, לְבַכּוֹת. רַחֵל אֲמָנוּ הִיא בּוֹדְדָת, כָּל הָאֲמָהוּת מְלַבְּדָה נִקְבְּרוּ בְּמַעֲרַת הַמִּכְפֵּלָה. וְאֵילוּ בְּקִבּוּרַת רַחֵל כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ה, כ'): "עַד הַיּוֹם הַזֶּה". מַהוּ הַפְּרוּשׁ שֶׁל "עַד הַיּוֹם הַזֶּה" - זֶה הוּא גִּסְתָּא שֶׁלֹּא כְּתוּב אֲצֵל

אף אחד?! כתוב בתרגום יונתן: עד המשיח. עד היום - עד המשיח. במקום של בשורת גאולה ישנה בדידות גדולה.

"בבכי יבאו ובתחנונים אבילים" (ירמיהו ל"א). כל מה שכתוב בפרק זה שיך לנבואה על רחל אמנו. הכל שיך לברכה המיוחדת שנאמרה "ושבו בנים לגבולם". כאן, בקבר רחל, מקום של תפילה ותחנונים. וכל מה שהיה געגועים של כלל ישראל בענין הגאולה הוא הכל מרחל אמנו.

אנו רואים בפרשת ויחי (פראשית מ"ח) שיעקב אבינו נראה כמצטדק לפני יוסף בנו: "ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת ארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם". וכתב שם רש"י: "ואקברה שם" - ולא הולכתיה אפילו לבית לחם להכניסה לארץ, וידעתי שיש בלבך עלי [תרעמת], אבל דע לך שעל פי הדבור קברתיה שם שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוזראדן, והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים, שנאמר (ירמיהו ל"א, י"ד): "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה וגו'", והקדוש ברוך הוא משיבה (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יש שכר לפעלתך נאם ה'... ושבו בנים לגבולם".

נבקש מאמינו רחל עליה השלום שתלך ותודיע למשה רבנו, אליהו הנביא, ורפי שמעון בן יוחאי ורפי אלעזר בנו זכותם יגן עלינו, שברוך ה' זכינו שיש כבר אלפים שיעורים של אחינו בני ישראל שלומדים זהר הקדוש, והם הבטיחו לנו "בדא יפקון מן גלותא", ואנו מחכים כבר להבטחתם, לביאת המשיח ובנין בית המקדש, כמבואר בדברי חכמינו זכרונם לברכה שהיתה לך אמנו רחל זכות מיוחדת - להיות סמוך לבית המקדש. חלק מבית המקדש היה בנוי בחלקו של יהודה וחלק היה בנוי בחלקו של בנימין. ולגבי שילה כתוב שהיה בחלקו של יוסף. ובמסכת זבחים (דף קי"ח עמוד ב') הגמרא אומרת שהסנהדרין הם בחלקו של יוסף. ושכינה תמיד בחלקו של בנימין. לכן אנו מבקשים ממך אמנו רחל שבזכות למוד וסיום הזהר הקדוש אצלך נזכה כבר למה שנאמר בירמיהו (ל"א, י"ד): "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה וגו'", והקב"ה משיבה (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יש שכר לפעלתך נאם ה'... ושבו בנים לגבולם".

בואו ונקבל על עצמינו כל אחד ואחד מאתנו לעשות פעולה גדולה ולעזר לרחל אמנו שמבכה על בניה ונזפה לסוף הפסוק "ושבו בנים לגבולם".

ידועים דברי הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), שמבאר גדל הזכות שיש למזכיר הרבים ולמוכיח את חברו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל המוכיח את כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידועת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה..". -
עתה הכל בידיך – אתה יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוהר הקדוש בכל יום. וכל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה יום טוב, לכל ימי חיי, תגיע ל-640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שעור לעשר יהודים, תגיע ל-6 טריליון ו-400 מליארד שנה תורה. - ובזוהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א) כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באֵלף, ועוד פידוע כל עשרה ביה שכינתא שריא, אתה מכפיל כל מגן יהודים באֵלף. תגיע ל-6 זיליון ו-400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גדל השכר הנצחי שיש לך מכך בודאות!!! [לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 054-8436784, "מפעל הזהר העולמי"].

אנו מודים לכל מי שיש לו חלק בלמוד הקדוש הזה ובפרט להרב מרדכי אלפיה שליט"א ולישיבת "יאיר נתיב" מיסודו של המקבל האלוקי המלוב"ן רבי יצחק אלפיה זכותו יגן עלינו בנן של קדושים ומקבלים תלמידי הרש"ש הקדוש בישיבת בית א-ל תובב"א, שפעל רבות לזכות את הרבים ולהציל את כלל ישראל מגזרות קשות (והיה בידידות מפלאה עם המקבל הצדיק הנסתר ראש הל"ו רבי מנחם מנשה זכותו יגן עלינו בעל "אהבת חיים", שכן אמר עליו בעל ההלואה הצדיק רבי מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו), ובזמן מלחמת העולם השנייה ובזמן שכל יושבי ארץ הקדש היו בפחד גדול, הלך להתפלל ולעשות תקונים על קברי צדיקים.

מורי ורבותי!!! אנו מיחלים ומצפים שמקדוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, שהתארגנו להתחיל ולסים הזהר הקדוש

ומשניות בסיעתא דשמיא אצל ציונה של אמנו רחל עליה השלום, יביא לנו השם יתברך במהרה את הקבוץ גליות השלם בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

ונתחיל בתפילה וכלם יאמרו יחד: "רבונו של עולם אלהי הצבאות יושב הכרובים, הנה באתי כהיום להשתטח ולהתפלל על קבר רחל אמנו אשר הבטחת לנו שפזכותה ושבו בנים לגבולם, לכן אפיל תחנוני לפניך, שתשמע לקול בכיותיה כמו שנאמר (ירמיהו ל"א, י"ד): "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה וגו'" והקדוש ברוך הוא משיבה (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יש שָׁכַר לַפְעֻלָּתְךָ נָאם ה'... וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם".

וכן תאזין ותקשיב ברחמיך הרבים גם את תפילתי ואת תחנוני אשר הנני מתפלל פה על קברה...". ובזכות תפילת רבים תחוש לגאלנו ברחמים.

אנא מלך מלא רחמים, הנני באתי היום להשתטח על קבר רחל אמנו. שתזכני בזכות מעשיה הטובים שעשתה כל ימיה ולמען זכותה וצדקתה ותפלתה שזכרת להבהיותה עקרה ותפתח את רחמה, כמה שנאמר, "ויזכר אלהים את רחל, וישמע אליה אלהים, ויפתח את רחמה" (בראשית ל, כ"ב). ולמען צדקת לבבה אשר עשתה עם אחותה לאה, שמסרה לה הסימנים כדי שלא תבוש מרמאות לבן אביה, כן תזכור לנו זכותה וצדקתה עלי ועל כל עמך ישראל, שתקבל את תפלתנו ותאזין שועתנו מה שאנחנו מבקשים מלפניך, ותמלא משאלות לבבנו לטובה, ופקדנו בפקדת ישועה ורחמים משמי שמי קדם, והטה אזנך ושמע, פקח עיניך וראה שוממותינו והעיר אשר נקרא שמך עליה, כי היינו לעג וקלס בגוים, ואומרים אין תוחלת ותקוה. ואם לא למעננו, למענך פעל, עד מתי יהיה ענך בשבי ותפארתך ביד צר. והנה כאשר קבלנו על ידי חכמינו זכרונם לברכה, שאבינו יעקב שקבר את רחל אמנו בדרך ולא הביאה לבית לחם, הנה על פי הדבור. כדי שתהיה לעזרה לבניה, כשהגלה אותם נבוזראדן והיו עובדים דרך שם, יצאה רחל אמנו מקברה ובקשה עליהם רחמים, כמו שנאמר: "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו". ואתה ה' אלהינו, השבת לה, כמו שנאמר: "כה אמר ה', מנעי קולך מבכי,

ועיניך, מדמעה, כי יש שכר לפעלתך נאם ה', ושבנו מארץ אויב, ויש תקוה לאחריתך, נאם ה', ושבנו בנים לגבולם" (ירמיהו, ל"א, י"ד - ט"ז). מה נאמר מה נדבר, אם על גלות ראשון שהיה רק לשבעים שנה הרעישו רחל אמנו את העולם, מה תאמר עתה בגלות המר והנמקה הזו אשר למעלה מאלף ותשע מאות שנה שאנחנו בגולה אחר גולה, מפזרים ונדחים בארבע כנפות הארץ, תחת על מלכים ושרים, ואנחנו שפלים ונבזים וכקוצים פסוחים אנו בעיניהם, ובכל יום, קללתו מרבה מחברו, ועקר כוננתם, לעמוד על נפשנו להעביר דת תורתנו הקדושה, ולא יזכר להם שם ישראל עוד, גם על תנוקות של בית רבן נתנו עיניהם האיד להעבירם מאמונתם המחזקת להם מאבותיהם, מה תאמרי רחל אמנו, איך תוכלי לנוח בקברך, הקיצו התעוררו לישני חבורן ומשה רבינו מהימנא וכל אבותינו הקדושים, ואליהו הנביא ורבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו זכותם יגן עלינו. עמדו נא, התיצבו נא, חלי פני כבודו יתברך בעד שארית פליטת עמך בית ישראל, הנאנחים והנאנקים, בדודים ושדודים, שפלים ונבזים, נתונים בסתר המדרגה, עד מתי אלהים יחרף צר, ינאץ אויב שמך לנצח, עד מתי רשעים יעלזו. ובניך בוז יבזו, עד מתי לא תרחם על ישראל עמך ועל ארצך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך, הנה זאת תורת הבית. ההיכל והר הבית היה לשמיר ושית. "עלה כלו קמשנים. פסו פניו חרלים", "שועלים הלכו בו" (ואבינו פלילים, ובאו בו פריצים ויחללוהו, בבית תפילה, כל ערל וטמא נותן תפילה). והעיר הקדושה רבת המעלות עיר אלהים סלה, הנה היא עתה שמא ושאייה, ואם אנחנו בעונותינו ועונות אבותינו גרמנו את כל אלה, הלא אתה בעל הרחמים, הלעולמים תזנח ותאנף לנצח, "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה". לכן באנו לפניך בכפיפת קומה ובהכנעת רוח ובשפלות הנפש ובשבירת לב. שתזכר לנו זכות אבותינו הקדושים וזכות הצדקנית רחל אמנו, ותכפר לנו על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך, ותעזרנו לשוב בתשובה שלמה לפניך, ותאריך ימינו בטוב ושנותינו בנעימים על האדמה אדמת הקדש. ותסיר מאתנו כל המניעות המבלבלים אותנו מעבודת הקדש. בכדי שנוכל ללמוד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך ומצוותיך בכונה שלמה ורצויה,

בלי שום טרדה והסר ממני ומכל עמך בית ישראל כל מיני חולי (ובפרט מהחולה...פב"פ). ותן לנו פח ובריאות הגוף, שנוכל לעבוד אותך יומם ולילה בלי רפיון, ותן לנו פרנסה טובה וגשמים בעתם, שתהא השנה הזאת מברכת בכל מיני תבואות וכל מיני פרות, וכל מיני ירקות, ותן ספוקנו לכל אחד ואחד די מחסרו, ולא יחסר לנו כל טוב כל ימי חיינו, וזכנו לגדל את בנינו (ובפרט... פב"פ. ומי שיש לו בנים בחוזה לארץ, יאמר: ותזכנו לשמוע בשורות טובות מבני וכו'. ויפרט כל אחד מקרוביו ומידעיו). שתצליח להם בכל מעשה ידיהם. והנני בלי נדר נותן שמן למאור לעלוי נשמת רחל אמנו, ונשמת רבי מאיר בעל הנס, ונשמות כל הצדיקים והחסידים (ולהצלחת בני פב"פ וכו'), שיאריכו ימיהם ושנותיהם, ולא ימות שום אחד מבניהם בחיי אביהם ואמם. ויזכו לבנים צדיקים וכשרים בכל מדות. ותזמין להם זוג פשר וראוי להם, ולא יראה ולא ישמע שום שמץ פסול בזרענו ומשפחתנו, ונזכה לראותם יחד בקבוץ גליות וגאולה שלמה, בעגלא ובזמן קריב, אמן סלה, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, ה' צורי וגאלי.

נגיד ביחד תהלים פרק ק"ל:

א. שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'. ב. אדני, שמעה בקולי תהינה אזניך, קשבות לקול, תחנוני. ג. אם עונות תשמר יה אדני, מי יעמד. ד. כי עמך הסליחה למען, תורא. ה. קויתי ה', קותה נפשי ולדברו הוחלתי. ו. נפשי לאדני משמרים לבקר, שמרים לבקר. ז. יחל ישראל, אל ה' כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות. ח. והוא, יפדה את ישראל מכל, עונתיו. עד כאן.

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תכף נגאל, כדאיתא בזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכ"ד, ב): דבגינה "וקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקים "ה' ביד נחנו ואין עמו אל נכר". וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור".

ויהי רצון שְׁנִזְכָּה להיות מן הזוכים המאשרים, שְׁהַמְשִׁיחַ בְּכָבוֹדוֹ וּבְעֶצְמוֹ יַעֲיֵד עָלֵינוּ – "בְּזִכּוֹתֶךָ הִגַּעְתִּי". על כֵּן, יְהוּדִים יְקָרִים, תָּנוּ לַמּוֹד לְשֵׁם שָׁמַיִם, הַקָּרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגֵרָם לַפְּדוֹת נַפְשָׁנוּ, וְתַלְמִדּוֹ בְּכָל יוֹם זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה וְכָךְ נִלְךְ כָּלֵנוּ כְּאַחַד יַחַד לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ. וְיֵהִי רָצוֹן שִׁיקָם בָּנוּ בְּקֶרֶב, וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹכֵךְ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

ספר מתיקות הזהר

דְּרָשָׁה לְיוֹמָא דְהִילּוּלָא שֶׁל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ רַבִּי דָּנְאֵל פְּרִישׁ זָכַר
צַדִּיק לְבָרָכָה י"ד שֶׁבֶט תשע"א לפ"ק

בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּנִים הַגָּאוֹנִים, רָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמִזְכֵּי הַרְבִּים הַמְקַרְבִּים
אֶת אַחֲנֵנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַבִּינוּ שְׁבַשְׁמִים עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהֱר הַקָּדוֹשׁ
ה' עֲלֵיכֶם יְחִיו, שְׁאֲרָגְנוּ אֶת הַקְּבוּץ הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבְרִשּׁוֹת כָּל הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ
הַזֶּה, ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסֵּף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר
דִּבֶּר לָכֶם, אָמֵן.

אָנוּ מִיַּחְלִים וּמִצָּפִים שְׁעַל יְדֵי הַקָּדוֹשׁ הַשֵּׁם הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִהַקְּבוּץ
הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, נִזְכָּה לְבָרָכָת: "וְקִבְּצֵנוּ יַחַד מִהֲרָה מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ
לְאַרְצֵנוּ", בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צַדִּיקֵנוּ בַּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

נִתְאַסְפָּנוּ הַיּוֹם לְיוֹמָא דְהִילּוּלָא שֶׁל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ רַבִּי דָּנְאֵל פְּרִישׁ זָכַר
צַדִּיק לְבָרָכָה בַּעַל מַחְבֵּר פְּרוֹשׁ מְתוּק מְדַבֵּשׁ עַל הַזֶּהֱר הַקָּדוֹשׁ,
וְעוֹד סְפָרִים רַבִּים וְנִכְבָּדִים, אֲשֶׁר זָכִיתִי גַם כֵּן לַעְזוֹר לוֹ בְּכִמְהָ מֵהַסְפָּרִים
הַנִּזְכָּרִים לְמַעַלָּה (וְהַדְפָּסְתִּי גַם כֵּן מִכְתָּב עִם הָעֲרוֹת שֶׁקִּבַּלְתִּי מִמֶּנּוּ).

ד. רָאָה מִכְתָּבוֹ שֶׁל הָרֵב דָּנְיָאֵל פְּרִישׁ:

בְּרוּךְ ה', ב' מִרְחֶשֶׁן תשל"ט.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה לְכַבּוֹד יְדִידֵינוּ הָרֵב הַגָּאוֹן זָכָה וּמִזְכָּה, וְרַבִּים הַשֵּׁיב מַעֲוֹן עַל יְדֵי
חֲבוּרָיו הַנִּחָמְדִים וְהַיִּקְרִים וְכו' כְּבוֹד קִדְשָׁת מִזְרְנוּ הָרֵב ר' שְׁלוֹם יוֹדָא גְּרָאס שְׁלִיט"א.

אַחֲרֵי דְרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטּוֹב הַיּוֹם קִבַּלְתִּי חֲבִילַת סְפָרָיו וּפְתַחְתִּיו וְהֵאִירוּ לִפְנֵי עֵינֵי שְׁבַעַת
סְפָרִים קְדוּשִׁים שְׁמֵלָאִים זִיו וְזֶהֱר לְהֵאִיר עַל פְּנֵי תַבַּל בְּכָל עֵינָיִם הַצָּרִיכִים בְּדָק, תַּקּוֹן
וְזִהֲרוֹת. יַעֲזֹר ה' יִתְבָּרֵךְ שְׁיִתְקַדֵּשׁ שֵׁם שְׁמִים עַל יְדוֹ וְיִזְכָּה עוֹד לְהוֹצִיא יָקָר מֵאֻלָּל לְהֵאִיר
עֵינֵי עוֹרִים וּלְפַקֵּחַ עֵינֵי הָרוּצִים לִידַע וּלְהַבִּין פְּרָצוֹת הַדּוֹר.

פְּתַחְתִּי סְפָרוֹ הַחֲשׁוֹב מִנוּחַת שְׁלוֹם חֶלֶק ז' וּפְתַחְתִּי בְּפֶתַח הַשַּׁעַר וְרָאִיתִי שְׁבַטְעוֹת הָעֵתִיק
בְּקֻטֵּעַ הָרָאשׁוֹן מִס"ח ת"ק - וְצָרִיךְ לִזְמַר תַּק"ל, וְשֵׁם בַּע"ב מְבִיא בְּשֵׁם הַזֶּהֱר הַקָּדוֹשׁ
בְּאַדְרָא שְׁבַזְמֵן שְׁבִית הַמְקַדֵּשׁ קָיָם וְכו' וּמַסִּים וְכָבֵד וּמוֹבָא בְּשֵׁם הַזֶּהֱר הַקָּדוֹשׁ בְּסִפְרַת בְּרִית

בראשית אספר שהיינו ידידים גדולים להבדיל בין חיים לחיים, והוא עזר לי בכמה דברים גדולים, וגם כן עזרתי לו בהרבה ענינים.

ואי אפשר לספר ברבים הדברים שהיו בינו לבני, כמו שאמרתי פעם לפרש מה שאנו אומרים בהושענא רבא: הושענא דביר המצנע.

ויפרשתי, דהנה כתיב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע". ואפשר לומר הכונה, דטרם ביאת המשיח לא יוכלו בני אדם לדבר דבורי קודש למען כבוד שמו יתברך, רק בצנעה, וכששני בני אדם מדברים ביניהם בסוד ואיש אחר רוצה לשמוע מה הם מדברים, צריך לנטות אזנו היטב לשמוע מה שמדברים.

וזהו שאמר הכתוב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו", שידברו כל כך בצנעה מחמת גדל הבושה בימים ההם לדבר דבורים שבקדשה בריש גלי, ויהיה כל כך בצנעה, עד שכביכול "ויקשב ה' וישמע", שהקדוש ברוך הוא כביכול יטה אזנו לשמוע מה שמדברים רמז שבזמן הזה בעוונותינו הרבים אין איש שם על לב לדבר דבורים קדושים ועל כן מתבישים שניהם ומדברים על זה בצנעה.

וזה שאנו מבקשים הושענא דביר המצנע, פרוש הושע אותנו במצבנו שאנו עומדים בו, דהדבור הוא מצנע ומכסה מאזני בני אדם, וכשרוצים לדבר

עולם וכו' וזה טעות כי בספר ברית עולם סי' תק"ל מביא מימרא זאת מהקדמת ספר החשוב לב אריה בשם רבותינו זכרונם לברכה עין שם, ומצוה לתקן במהדורה הבאה, פרגע אין הזמן לעיין בכל הספרים היקרים, וכל שכן איני בר הכי להעיר עליהם. רק זאת אכתב שהאירו הספרים ביתי ושמחתני עליהם מאד, והיה מן הראוי לשלם מחירו משלם, רק כפי שמכיר כבודו אותנו קשה לשלח מכאן...

הנה קבלתי ספריו: א) נפש ישעיה, ב) מנחת יהודה, ג) מנחת שלום, ד) אפית מצות השלם, ה) אכילת מצות בישראל, ו) זבח זבחי צדק, ז) אהלי ישראל - דבר משה, וכפי שראיתי בשער הספרים שחבר עוד ספר חנוך ישראל סבא, ומדריך לצניעות, גדולי ישראל, מזוהת שלום, קדשת בנות ישראל וכו', אשר כל אלה לא ראיתי עד הנה, והיה לי למשיב נפש לרכשם ואם אפשר לשלחם, אשלח מספרי ימי בחרות וספר קדשה וצניעות שחברנו בסייעתא דשמיא.

כך דברי ידידו דורש שלומי הטוב באהבה רבה ובנפש חפצה
דגאל פריש

דבורים קדושים צריכים להצניע את הדבורים מפני המלעגים והמסטינים שמתרבים בעת הזאת, ועל כן מתחננים הושע נא.

ובדרך הזה היה עובד את עבודתו הקדושה תורת הסוד בהצניע לכת, דביר המצניע עד שזכה לערוך את הזהר הקדוש בפרוש נפלא ויפה עד שכל יהודי פשוט יכול כבר להבין לכל הפחות כפי השגתו, עד שאם יפתח פתח כפתחו של מחט וילמד רק קצת בפרושו היפה יפתחו לו פתח כפתחו של אולם.

מי יכול לתאר גדל זכותו בשמים, זכה רבים וזכה, בדור הזה דור ביאת המשיח נתרבו על ידו מאות אלפים לומדי זהר הקדוש, וכידוע מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לביטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלו. כי כל קיום העולם תלוי בלמוד הזהר הקדוש.

ובזהר הקדוש פרשת יתרו (פ"ט עמוד ב'): אמר ליה, [רבי שמעון לרבי יודאי] חייך, לית עלמא אלא לאינון חבריא, דמשתדלי באורייתא [חייך, לא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה] וידעין סתימי אורייתא [וידעיים הסודות שבתורה].

מדברי רבי שמעון אלו מוכח, שלא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה, ולומדים סודות התורה, ומקדשים עצמם בלמוד הסוד בשבת קודש.

ובתקוני זהר (תקון תשעה עשר דף ל"ח עמוד א' – והבאור מדברי מתוק מדבש בקצור נמרץ): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו

ה. כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ערוכין נ"ג) אמר רבי יוחנן, לכן של ראשונים כפתחו של אולם, ושל אחרונים כפתחו של היכל, ואנו כמלא נקב מחט סדקית. והינו, כל מה שזכו הראשונים לתורה וגדלה, רק מחמת שלבם היה פתוח יותר, ואם לבנו יהא פתוח כאולם גם כן נוכל לזכות ולהשיג. אך אנו שלבנו פתוח כנקב מחט סדקית, משום כך השגתנו פחותה. ולפי פתיחת הלב כן המשיכת החכמה לאדם, כי הכל תלוי בלב כי בו משכן הנשמה וכל האיברים נגזרים אחריו, וכן כתב רבי אברהם אבן עזרא (שמות ח' י"ח), דהלב הוא מלך על כל הגוף, ולכן ברא ה' את לב האדם באמצע הגוף, כמו המלכים שקובעים את משכנם באמצע ארץ ממלכתם.

החזיר את העולם לתהו ובהו... ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, [שתי התורות] הוא ג'ן סדרים, [תורה שבכתב הוא ג'ן פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לוי, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ובאלו שלא מלויים אותה [בשביל כבוד השכינה] ולא מוסיפים [בשבת השכינה פתוחה ויכולים לבא וללות ולקבל] לשבתות ולמים טובים, היא סתומה להם, [תוספת נשמה יתירה – השכינה סתומה להם מלהאיר להם מקדשת השבת] ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, [ברוחניות ובגשמיות] והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז "וכגנה זרועיה תצמיח". אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל

ו. ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו... ואלין אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו ג'ן סדרים דאתמר בה (שיר ד' י"ב) "גן נעול אחותי כלה, גן נעול..." מסטרא דס' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מ"ו א') "יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לוין, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינון נשמתין יתירין.

ז. ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירה, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממוןא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף ל"ח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז "וכגנה זרועיה תצמיח" (ישעיהו ס"א י"א). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודה.

למטה מזיו כבודה. ועין עוד בבאור מתוק מדבש, שם, שכידוע צריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי דברי קדשו, בשבת קודש מכרח ללמוד זוהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת.

הבה נתחזק בלמוד הזהר הקדוש בכל יום ויום ובפרט בלמוד בשבת קודש, שנחשב למאה מליון שנה תורה.

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מרנא הריח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה) כתב, וזה לשונו: כתבו המקבלים זכרונם לברכה, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עד כאן לשון קדשו. רבנו מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו התבטא פעם באזני מקרבייו ואמר: "שעה של ללמוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של ללמוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של ללמוד פשט ביום חל". ופסק הגאון הקדוש הכף החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכבר דבר בקדשו מהר"ש בויזגלו זכותו יגן עלינו, מאור עינינו, בעל "הכסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של ללמוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וזה לשון ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי ללמוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא. גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה

רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול פחה לקרב הגאלה. העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והריח הטוב זכותם יגן עלינו, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סף הכל למוד זוהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה!!! ושניה אחת שנה כ-28.000 שנה תורה!!!, צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה הנך משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

ומדברי הזוהר הקדוש מבואר: מי שלא רוצה ללמוד זוהר מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולא יכול לזכות לנשמה יתירה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זוהר הקדוש, ורק מי שלומד זוהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתירה ותוספת קדושה, ואם נמנע, רחמנא ליצלן מפסיד חכמתו וממונו וברכות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

על מחנה יראי השם להתאחד לכבוד השכינה ללמוד וללמד זהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י עליו השלום, "בדא יפקון מן גלותא" במהרה בימינו אמן.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמוד והזהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו

ויעסקו כלם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה. ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה "וקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקים בנו הפסוק "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר".

וידוע מהספרים הקדושים שהנשמה נמצאת כאן כדאיתא בגמרא (שבת דף קנ"ג עמוד א') "אחים בהספידא דהתם קאימנא", שהנפטר נמצא בשעת ההספד. ועוד מפרשים דהתם קאימנא, כלומר שבעולם האמת הוא עומד במדרגתו, ורוצה לעלות מעלה מעלה ולזה מצפה לתורה ומעשים טובים ששולחים לו מהעולם הזה.

על כן צריכים אנו להתחזק בדרכי הקדושים ולקים רצונו שכל יהודי ילמד זוהר הקדוש כמו שכתוב בספרו שערי זוהר (שער שישי פרק ח' דף רל"ב-ג) בשם ספר דמשק אליעזר שכתב: שמעתי מאבי מורי בעל הזוהר חי ששמע מפה קדוש החוזה מלובלין זכותו יגן עלינו שרצונו הטוב היה שיהיה

ח. בספר אור תורה - לקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, (הושע פרק ח' י) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", ותינא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה קלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, (דברים לג, ג), "אף חבב עמים כל קדשיו בידך והם תכו לרגלך ישא מדברתיך", אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם וכו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות וכו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב וכו', אין הידים ידי עשו וכו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסק בתורה ובגמילות חסדים וכו', עד כאן לשונו. וכל המזכה את הרבים בלמוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באפן הכי נעלה ומקים ומציל את כל העולם כלו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זכותו יגן עלינו, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוב", מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עד כאן לשונו. וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, (סנהדרין ע"ב), אמר רבי חזקיהו, אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בר יוחאי, יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי ועד עכשיו. ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשיו. ואלמלי יותם בן גידיהו עמנו, מיום שנברא העולם ועד העולם. (אמר) [ואמר] רבי חזקיהו אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בר יוחאי, ראיתי בני עליה והם מועטים, אם אלהי הם, אני ובני מהם, אם מאה הם, אני ובני מהם, אם שנים הם, אני ובני הם.

איש אחד בעולם שיפרש דברי הזהר הקדוש על פשט פשוט, וכן שמעתי בעצמי מהרב הצדיק הגאון רבי צבי מליסקא שחשקה נפשו לראות בעיניו איזה פרוש על הזהר הקדוש שיהיה על פשט פשוט, עין שם. ומשמיא קא זכו ליה לקים רצון צדיקים הקדושים זכותו יגן עלינו.

ולזאת במעמד הקדוש הזה ביומא דהילולא חובה להכיר חשיבות הפנוס הזה, ולדעת כי בינינו מצויה עתה נשמתו הזכה, ומבקשת לעשות עוד ועוד דברים קדושים לטובת נשמתו זכותו יגן עלינו, ומשמים זכו אותי להיות חלק במפעל הקדוש של הפצת הזהר הקדוש והדפסנו את הזהר ששה כרכים ב-77 ועל ידי זה זכו הרבה יהודים להכניס את הזהר הקדוש בביתם וללמוד בו, זאת אומרת שהיו אלפי יהודים בלי זהר הקדוש בביתם וכן אלפי פתי מדרשות שלא היה להם זהר הקדוש, והיות שהדפסנו במחיר פחות מעלות הקרן רצו הרבה תורמים לנדב לבתי כנסיות וישיבות את סט הזהר הקדוש, כמו שכל אחד יכול לראות כמעט בכל בית הכנסת שנמצא שם הזהר הקדוש, והתלהבו לנדב כדי שלא יהיה בית בישראל שלא ילמדו זהר הקדוש (וזה משתי סבות: א. שזה סכום קטן גם למנדבים. ב. שרואים כזה מסירות נפש שמוכרים פחות ממחיר הקרן אז הם מקבלים חשק גם לעשות במסירות נפש).

ועכשו התכנית שלי הוא כדלהלן שלכבוד יומא דהילולא, שידפיסו את כל הסט מתוק מדבש בכריכה קלה שיוזיל את הוצאות הדפוס כדי לזכות שכל עם ישראל יגנו וילמדו בזהר הקדוש עם הפרוש הנפלא מתוק מדבש ובלי נדר אני מוכן לקנות 300 סטים הראשונים כדי לזכות את עם ישראל בכל העולם כלו, כי המשיח כבר מחפה עלינו, ובפרט השנה בשנת תשע"א שהיא שנת הגאולה [ועת צרה היא לעינקב וממנה יושע – ועת צרה" גימטריה תשע"א 771, וכן גימטריה ביאת משיח] מוכרחים אנו לעשות דבר נפלא להצלת עם ישראל כמו שכתבו הרמח"ל והשל"ה הקדוש ור' חיים ויטאל הקדוש והרש"ש הקדוש זכותם יגן עלינו שרק בלמוד הזהר הקדוש נגאל ברחמים, וגם לפי דברי הרמב"ם שרק על ידי תשובה יגאלו ואם לאו חס וחלילה מעמיד עליהם מלך קשה כהמן, אבל כבר חדש לנו רבי שמעון בר יוחאי את הזהר הקדוש שכל ההוה בו חוזר בתשובה מיד, ולא צריך

לא יסורים ולא גזרות קשות ורעות רחמנא ליצלן, וכל מי שיש לו שכל מיד יבנס לתבת נח.

ובכלנו צריכים אתערותא דלתתא להתעורר לקנות הרבה סטים להזיל את מחיר ההדפסה שלא יהיה בית בישראל בלי זהר הקדוש, ולהכניס את רבי שמעון בר יוחאי אצל כל יהודי כי על ידי אתערותא דלתתא מעוררים את ההשפעות העליונות כמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת לך לך: (דף ע"ז:). וזהו תרגום הזהר: ובשעה שיצאו מה כתוב? ללכת ארצה כנען. שרצונם היה ללכת לשם. מכאן למדנו, כל מי שמתעורר להטהר, מסייעים אותו. בא ראה שכך הוא, שכיון שכתוב ללכת ארצה כנען, מיד – ויאמר ה' אל אברהם לך לך. ועד שהוא התעורר בתחלה, לא כתוב לך לך.

בא ראה, הדבר שלמעלה לא מתעורר עד שמתעורר למטה בראשונה על מה שישרה עליו אותו שלמעלה. וסוד הדבר – האור השחר אינו נאחז באור הלבן עד שהיא מתעוררת בראשונה. כיון שהיא מתעוררת בראשונה, מיד שורה עליה האור הלבן.

ועל זה כתוב (שם פ"ג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל, כדי שלא יפסק האור הלבן מן העולם לעולמים. וכן (ישעיהו ס"ב) "המזכרים את ה' אל דמי לכם", כדי לעורר למטה במה שתשורה ההתעוררות שלמעלה. וכן כיון שמעיר אדם התעוררות [טובה] בראשונה, אז מתעוררת התעוררות

ט. ובשעתא דנפקו מה כתיב ללכת ארצה כנען. דרעותא דלהון הוה למיהר תמן. מכאן אוליפנא כל מאן דאתער לאתדכאה מסייעין ליה. תא חזי, דהכי הוא דכיון דכתיב ללכת ארצה כנען מיד ויאמר ה' אל אברהם לך לך, ועד דאיהו לא אתער בקדמיתא לא כתיב לך לך.

תא חזי, מלה דלעילא לא אתער עד דאתער לתתא בקדמיתא על מה דתשרי ההיא דלעילא, ורזא דמלה, נהורא אוקמא לא אתאחיד בנהורא חנורא עד דאיהי אתערית בקדמיתא, כיון דאיהי אתערית בקדמיתא, מיד נהורא חנורא שריא עליה.

ועל דא כתיב (תהלים פג) "אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל". בגין דלא יתפסק נהורא חנורא מעלמא לעלמין. וכן (ישעיהו ס"ב) "המזכרים את ה' אל דמי לכם". בגין לאתער לתתא במה דישרי אתערותא דלעילא. וכן כיון דאתער בר נש אתערותא בקדמיתא כדון אתער אתערותא דלעילא. תא חזי, כיון דכתיב ויצאו אתם מאור כשדים וגו' מיד ויאמר ה' אל אברהם וגו'.

שְׁלִמְעֵלָה. בא ראה, כִּיּוֹן שְׁכָתוּב וַיֵּצְאוּ אַתֶּם מֵאוּר כְּשָׁדִים וְגו', מִיד - וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם וְגו'.

כַּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְדַכְיָא כַּמָּה אֲנוֹן דְּמִזְמַנִּין לִיה

צָרִיכִים לְדַעַת שְׁכָל דְּבַר טוֹב, וּבִפְרָט דְּבַר כְּזֶה שְׁכָל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָּה תְּלוּיָה בְּזֶה, יִשְׁנֵן הִרְפָּה מְנִיעוֹת, אֲבָל עִם רָצוֹן חֲזָק וְכוּלָּם לַעֲבֹר הַכָּל, וְכוּלָּם לְהַגִּיעַ לְכָל מָה שְׁרוּצִים בְּאַמֶּת עִם סִייעָתָא דְשִׁמְיָא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ (מִקֶּץ קצ"ה): "דְּבִאֲרָחָא דְבְּעֵי בַר נֶשׁ לְמִיָּה, בְּהֵוָה אֲרָחָא מִדְּבָרִין לִיה מִמֶּשׁ, כַּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְדַכְיָא, כַּמָּה אֲנוֹן דְּמִסִּיעִין לִיה", וּפְרוּשׁ בְּמִתּוֹק מִדְּבַשׁ דְּבִדְרָךְ שְׁאֵדָם רוּצָה לְלַכֵּת, בְּאוֹתוֹ הַדְּרָךְ מִמֶּשׁ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ, אֵדָם הֵבֵא לְהַטְהֵר, כַּמָּה הֵם הַמִּסִּיעִין אוֹתוֹ, שֶׁהֵם יִתְבָּרֵךְ שוֹלַח לוֹ מִלְּאָכִים קְדוּשִׁים לְלוּוֹת אוֹתוֹ וּלְסִיעַ בְּעָדוֹ.

וְעוֹד כִּבְר הַבְּטִיחַ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל יְדֵי יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא (פָּרָק ט"ו י"ט), "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל כְּפִי תִהְיֶה", וּפִרְשׁ רַש"י "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל" - אִם תּוֹצִיא אֵדָם הַגּוֹן מֵאֵדָם רָשָׁע שֶׁתַּחֲזִירֵנוּ לְמוֹטָב. "כְּפִי תִהְיֶה" - שְׁאֲנִי גּוֹזֵר גְּזֵרָה וְאַתָּה מְבַטְלָהּ.

וְלִוְמִדֵּי הַזוֹהַר נִקְרְאִים מְזִכֵּי הָרַבִּים הַכִּי גְדוּלָּם בְּעוֹלָם שְׁהֵם מְטַהֲרִים נַשְׁמָתָם וְנִשְׁמַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וּמַצִּילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבִגְשָׁמִיּוֹת, בּוֹדְאֵי כַּחַם רַב וְעֲצוּם וּבִרְכָתָם עוֹשֶׂה פְרוֹת וּתְפִלָּתָם נִשְׁמַעַת.

יְהוּדִים יִקְרִים: עֵתָה אֲנוּ נִזְקָקִים לְרַחֲמֵי שִׁמְיָא גְדוּלָּים, יֵשׁ כְּמַעַט אֶחָד וְחֹצֵי מִלּוֹן עַרְבִים שְׁכָלָם רוּצִים לְחַסֵּל אֶת חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מִלּוֹן הַיְּהוּדִים, לָכֵן אֲנוּ בְּטוֹחִים שֶׁאִם יִלְמְדוּ אֶת הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּכָל יוֹם וְיוֹם רַק 12 דְּקוֹת, וַיִּגְמְרוּ כָּל הַזוֹהַר בְּשָׁנָה אֶחָת, בּוֹדְאֵי יִנְצְלוּ מִחֲבָלֵי מָשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁהַבְּטִיחַ רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁבִּסְפָּרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא.

וְאַיִתָּא בְּמִסְכַּת עֲרוּבִין (דף נ"ד עמוד א'): אָמַר לִיה שְׁמוּאֵל לְרַב יְהוּדָה, שִׁינְגָא, פֶּתַח פּוּמִיךְ קָרִי, פֶּתַח פּוּמִיךְ תְּנִי, כִּי הֵיכִי דְתַתְקִים בִּיךְ וְתוֹרִיךְ חֲיִי, שְׁנֵאמַר כִּי חֲיִים הֵם לְמַצְאֵיהֶם וְלָכֵל בְּשָׂרוֹ מִרְפָּא אֶל תְּקַרִּי

למצאיהם אלא למוציאיהם בפה, אמר ליה שמואל לרב יהודה שיננא חטף ואכול חטף ושתי, דעלמא דאזלינן מיניה כהלולא דמי, אמר ליה רב לרב המנונא בני אם יש לך, [כסף] היטב לך [תתענג] שאין בשאול תענוג ואין למות התמהמה, ואם תאמר אניח לבני חק בשאול מי יגיד לך, בני האדם דומים לעשבי השדה הללו נוצצין והללו נובלין.

ופרש רש"י שם: חטף אכול - אם יש לך ממון להנות עצמך, אל תמתין עד למחר שמא תמות ושוב אין לך הנאה: דעלמא דאזלינן מיניה - גרסינן: כהלולא דמי - היום ישנו ולמחר איננו, דומה לחפה שהולכת מהר: אם יש לך - ממון: ואין למות התמהמה - עכוב, כי פתאום האדם מת: חק - מזון: מי יגיד לך - אם נשאר בידם, שמא יאבדוהו: הללו נוצצין - כלומר כשהן גדלין גדילה פרנסתן ועושרן עמהן, ואינך צריך להדאג עליהן: והללו נובלין - מתים, לשון והעלה נבל.

וכבר אמר הנביא נחום (פרק ב' י') בזו כסף בזו זהב ואין קצה לתכונה כבוד מכל כלי חמדה.

ובגמרא בבא בתרא (דף יא עמוד א'): תנו רבנן, מעשה במונבז המלך שבזבז אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצרת, וחברו עליו אחיו ובית אביו. אמרו לו, אבותיך גנזו (אוצרות) והוסיפו על של אבותם, ואתה (בזבזת) אוצרותיך ואוצרות אבותיך? אמר להם, אבותי גנזו (אוצרות) למטה, ואני גנזתי (אוצרות) למעלה, שנאמר, (תהלים פ"ה) "אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף". אבותי גנזו במקום שהיד שולטת בו, ואני גנזתי במקום שאין היד שולטת בו, שנאמר, (שם פ"ט) "צדק ומשפט מכון כסאך". אבותי גנזו דבר שאין עושה פירות, ואני גנזתי דבר שעושה פירות שנאמר, (ישעיהו ג) "אמרו צדיק כי טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו". אבותי גנזו אוצרות ממון ואני גנזתי [אוצרות] נפשות, שנאמר, (משלי י"א) "פרי צדיק עץ חיים ולקח נפשות חכם". אבותי גנזו לאחרים, ואני גנזתי לעצמי, שנאמר, (דברים כ"ד) "ולך תהיה צדקה". אבותי גנזו לעולם הזה, ואני גנזתי לעולם הבא, שנאמר, (ישעיהו נ"ח) "אז יבקע פשחר אורך וארכתך מהרה תצמח והלך לפניך צדקה, כבוד ה' יאספק". זכוי הרבים היא ההנאה הגדולה שאפשר לעשות

בממון שעושה פרות ופרי פרות לדורות, ופרותיהם בעולם הזה והקֶרֶן קִיָּמָה לעולם הבא.

בַּיָּמִים קָשִׁים אֵלּוּ הָעוֹבְרִים עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, ה' יִצִּילֵנוּ, וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מָה יֵלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמִבְקָשִׁים עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה בְּמָה לַעֲוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת, ה' יִשְׁמְרֵנוּ. בּוֹדָאֵי צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְלַמֵּד בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, הַמְבַטֵּיחַ שְׁבִזְכוּת הַקְרִיאָה בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אֶף לֹא הִבְנָה כָּלֵל כִּידּוּעַ מִדְּבַרֵי רַבּוֹתֵינוּ). וּפְדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסִמְנָא עָלָיו בִּשְׁעַת הַדְּחָק. וְרוֹאִים מִזֶּה בְּעֵלִיל שָׂרֵק בְּזְכוּת הַקְרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ מִבְּטָח לָנוּ שְׁנִזְכֶּה וְנִגָּאֵל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסּוּרִים רַחֲמָנָא לִיִּצְלוֹ.

כָּבֵר הִגַּעְנוּ לָמָּה שְׁאָמַר הַנְּבִיא בְּעַמּוּס (פֶּרֶק ח' י"א- י"ב): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נָאם ה' אֱלֹקִים וְהִשְׁלַחְתִּי רָעַב בָּאָרֶץ לֹא רָעַב לֶלֶחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם כִּי אִם לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַרֵי ה', וְנָעוּ מֵיָם עַד יָם וּמִצָּפוֹן וְעַד מִזְרָח יִשׁוּטְטוּ לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה' וְלֹא יִמָּצְאוּ".

בְּמִצִּיאוֹת אֲנִי רוֹאִים זֹאת שְׁמִכָּל קִצּוֹת הָאָרֶץ דּוֹרְשִׁים וּמִבְקָשִׁים שׁוֹלְחִים פְּקֻסִּים וּמִתְקַשְּׂרִים לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה', לְבַקֵּשׁ סִפְרֵי זֹהַר קוֹנְטֶרְסִים, הַצִּמְאֹן הוֹלֵךְ וְגִדֵּל לְשִׁמּוֹעַ אֶת דְּבַר ה'.

וְאִם יֵשׁ בְּדוֹרֵנוּ כָּל כֶּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים שֹׁסִימוּ זֹהַר הַקָּדוֹשׁ אֲלֵפֵי פַעַמִּים, זֶה בּוֹדָאֵי בְּזְכוּת הַבְּטָחָתוֹ שֶׁל הַרְשָׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהֵכִין רְפוּאָה לַמָּכָה, וְהֵכִין לָנוּ אֶת הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְזַכּוֹת לִירֵאת שָׁמַיִם בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן, וְעַל יְדֵי לְמוּד הַזֹּהַר נִזְכֶּה לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּי בְּלִי זֶהַר הַקָּדוֹשׁ אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לִירֵאת שָׁמַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ כָּל הַצַּדִּיקִים תְּלִמִּידֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב וְעוֹד.

יְהוּדִים יְקָרִים! הַזְמַן הוֹלֵךְ וְאוֹזֵל... שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הוֹלְכִים וּמִסְתַּיְימִים עוֹבְרִים, חוֹלְפִים בִּיעָף... מוֹסִיפִים לַעֲצָמָם מֵאוֹת שָׁנִים שֶׁל תּוֹרָה הַנִּלְמְדָת בִּישִׁיבוֹת הַקְדוּשׁוֹת ש"ס וּפּוֹסְקִים, תְּלִמוּד בְּבִלִי וּמִפְרָשִׁים, אִין לָנוּ הַשְּׁגוֹת בְּחִשְׁבוֹנוֹת שָׁמַיִם, וְאִין לָנוּ צַל צֵל שֶׁל מִשְׁגַּח

בהנהגת קודשא בריך הוא, ובכל זאת הזמן תובע: מחלות, עני, תאוונות, שרפות, קאסמים, עצירת גשמים, איום גרעיני רחמנא ליצלן.

אנא אנו באים!?

נחפשה דרכינו ונחקורה, על מה ולמה כל יום שעובר גרוע מחברתה? מדוע התורה הנלמדת, כביכול, אינה מגינה ומצילה מכל הפגעים

הרעים. איך זה שהשכינה בוכה ומייללת והגאולה לא מגיעה?

אמר רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו (תיקוני זוהר, תיקון מ"ג): "ועוד מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה (זוהר, פנימיות התורה). - מתורה

שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בה, ואומר שאין אלא פשט בתורה ובגמרא (לומדים רק פשט התורה והגמרא כל היום, והמבין יבין...), בודאי

הוא יסלק את הפנים מההוא נהר ומההוא גן, אוי ואבוי לו, טוב שלא נברא בעולם, ולא ילמד אותה תורה שבכתב ושבעל פה, ונחשב לו, כאילו החזיר

את העולם לתהו ובהו, וגורם עניות בעולם וארך הגלות!!!". - וכן כותב הרשב"י הקדוש (תיקוני זוהר, תיקון ל'): "אוי לאלה שעובדים את השכינה

ביושב, ולא משתדלים בלמוד חכמת הקבלה, אבוי להם שגורמים עניות, וחרב ובזה (מלחמות) והרג ואבדן בעולם, ומסלקים את רוח המשיח".

כדי להינצל מכל הפרענויות המתרגשות ובאות ולזכות לגאולה השלמה ברחמים יש צורך בלמוד פנימיות התורה, זוהר הקדוש.

ומסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן. כי כל קיום

העולם תלוי בלמוד הזהר הקדוש.

הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), מבאר גודל הזכות שיש למזכיר הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם

אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונך לזכות לעולמות לנצח! "עין לא ראתה.. ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זוהר

הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב.

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויום טוב, לכל ימי חייו, [ימי שנותינו בהם שבעים] תגיע ל 640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנין יהודים שילמדו בזהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א) כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלה, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בנדאות!!!

חזינן השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר, אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמץ וכח וחזק בעבודתם הקדושה, אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסייע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא לאוקמא שכינתא מעפרא.

והלואי שנזכה בשבוע הזה, פרשה זו, בה נגאלו ישראל ממצרים להבטחה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" ונזכה כלנו יחד לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

ספר דרכי הרשב"י

דְּרָשָׁה לְסִיּוּם הַשִּׁישִׁי בְּזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ [בְּשָׁלֹשׁ שָׁנִים] בְּעִיר הַתּוֹרָה
אֶלְעָד עָרֵב רֹאשׁ חֹדֶשׁ שָׁבַט, תשע"א ל"פ"ק

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ,
לְיַחְדָּא שֵׁם י' ה' בּו' ה' בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. לְאוּקְמָא
שְׁכִינְתָא מִעַפְרָא, לְעִלּוֹי שְׁכִינַת עֲוֹנוֹ אִם הִבְנִים שְׁמַחָה, וּבְהִדִּין סִפְרָא סִפְרָא
הַזֶּה, יִפְקֹון יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וְיִהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה
יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

בְּרִשּׁוֹת הִרְבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רֹאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, וּמִזְכֵּי הִרְבִּים, הַמְקַרְבִּים אֶת אֲחֵינוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַבִּינוּ שְׁבַשְׁמִים, ה' עֲלֵיכֶם יְחִיו, שְׁאֲרָגְנוּ אֶת
הַהֶתְאֲסָפוֹת הַזֹּאת, וּבְרִשּׁוֹת כָּל הַקֵּהֶל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתְכֶם יִסֶּף
עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם, אָמֵן.

אֲנַחְנוּ מִיַּחְלִים וּמִצָּפִים שְׁמִקְדוּשׁ הַשֵּׁם הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִהַקְבּוּץ
הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, נִזְכָּה לְבִרְכַּת: "וְקִבְּצֵנוּ יַחַד מִהֲרָה מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ
לְאַרְצֵנוּ", בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

אוֹדָה ה' מְאֹד בְּפִי, וּבַתּוֹךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנוּ, בְּרוּךְ שֶׁהַחֲיָנוּ וְקִיָּמְנוּ וְהַגִּיעֵנוּ
לְזִמְנָה הַזֶּה שֶׁל סִיּוּם הַזֶּה זֶה הַפֶּעַם הַשְּׁשִׁית בְּרוּךְ ה', אֵין אָנוּ יְכוּלִים
לְתַאֵר אֶת הַשְּׁמַחָה הַגְּדוֹלָה בְּשָׁמִים, כְּשֶׁהַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה מְלָאכִים
וּשְׂרָפִים, מִתְאַסְּפִים וּבָאִים וּמִקְלָסִים לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוֹמְרִים לְפָנָיו
שְׁבָחוּ שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל שְׁמִשְׁבָּחִים לְבוֹרֵאִם בְּאַמִּירַת הַזֶּה וּבִסְיוּמוֹ, כְּפִי שְׁאֲנוּ
רוֹאִים בְּזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ בְּפִרְשֵׁיתֵנוּ, פִּרְשֵׁת בֵּא (פֶּרֶק י"ב, כ"ו – כ"ח), וְזֶה תַּרְגּוּמוֹ
בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ:

"וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֵלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה הָעֲבָדָה הַזֹּאת לָכֶם. וְאָמַרְתֶּם זֶכַח פָּסַח הוּא לָהּ אֲשֶׁר פָּסַחְנוּ עַל בְּתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּצְרִים בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם

י. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהירו כזהר הרקיע, אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתבת נח, דמתכנסין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א') "כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ". ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: בְּרַעְיָא מִהִימָנָא). הרמח"ל [ר'בנו מ'שה ח'יים ל'וצאטו הקדוש] מגלה, בספר הזהר נצא מהגלות ברחמים.

ידוע מה שנתכתב בזהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משית. הרמח"ל בספרו "אדיר במרום" מסביר את פנימיות הדברים הללו של כח הזהר. העולה מדבריו: כדאי מאד דוקא עכשו לדבק בקריאת ספר הזהר הקדוש (כידוע, אמרו המקובלים שספר הזהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

להלן חלק מהדברים שמביא הרמח"ל: "תניא אמר רבי שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא" (בפתיחה לאדרא). הגאולה מוכנה, והישועה תלוי בידינו: מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות בְּרַעְיָא מִהִימָנָא, ובתקונים כמה וכמה פעמים, וגם בפרשת נשא (קכ"ד): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ומשום שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעקרין גדולים מעקרי החכמה, ומשרש בעמקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המקוון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאוון ואומר: "אותתינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים ע"ד, ט). כי באמת חכמה רבה ויסקיאה אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למיהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" וכו' (שם ע"ד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן...

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח לתבה הזאת וננצל: ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיהו נ"ב, י"ב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלוך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"...

כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח: והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן

הסטרך אחר, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

סוד הענין "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב": והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר למעלה, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו זכרונם לברכה] "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צ"ז:), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרך אחר אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרך אחר תשאיר כפותה וקשורה תחת ישראל כנזכר למעלה.

ולכן צריך להם שתי הפעולות: **לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקלפות תשאירנה כפותות תחתם.**

אך כיון שנדבק בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה. ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד', ל'), דע, כי התגברות הסטרך אחר לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולילק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ו, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זהר חלק ג' סה), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדברה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

לכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כחו, כי אדברה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, **הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיוזמן אליו**, דהינו: הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרך אחר, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: **שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא** [בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח].

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, בפרט בזכות מזכי הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו פונת הדברים שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, לכן נראה שהנגישות הגדולה של ספר הזהר בימינו אינה מקרית כלל ועקר.

וכבר קראו כל גדולי הדור את הצבור לקריאה בספר הזהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה

ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו. וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו". וברעיא מהימנא, (פרשת בא מ'): מצוה"י אחר זו לספר בשבח יציאת מצרים, שהיא חובה על בן אדם לדבר בשבח זה לעולמים. כך בארנו, כל אדם שמדבר ביציאת מצרים ובאותו ספור שמח בשמחה, עתיד הוא לשמח בשכינה בעולם הבא שהוא שמחת הכל, שהרי הוא אדם ששמח באדונו, והקדוש ברוך הוא שמח באותו ספור.

באותה שעה כנס הקדוש ברוך הוא את כל הפמליא שלו, ואמר להם: לכו שמעו את ספור השבח שלי שמדברים הבנים שלי ושמחים בגאולתי. אז כלם מתכנסים, ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים ספור השבח

בענין כחו של ספר הזהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

יא. וברעיא מהימנא: פקודא בתר דא, לספר בשבחא דיציאת מצרים, דאיהו חיובא על בר נש, לאשתעי בהאי שבחא לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר נש דאשתעי ביציאת מצרים, ובהוא ספור חדי בחדוה, זמין איהו למחדי בשכינתא לעלמא דאתי דהוא חדו מכלא, דהאי איהו בר נש דחדי במריה, וקודשא ברין הוא חדי בהוא ספור. ביה שענתא, פניש קדשא ברין הוא לכל פמליא דיליה, ואמר לון, זילו ושמעו ספורה דשבחא דילי, דקא משתעו בני, וחדאן בפורקני. כדון כלהו מתכנשין, ואתין ומתחברין בהדיהו דישראל, ושמעו ספורה דשבחא, דקא חדאן בחדון דפורקנא דמריהון, כדון אתין ואודן ליה לקודשא ברין הוא, על כל אינון נסין וגבורן ואודאן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארעא, דחדאן בחדוה דפורקנא דמריהון.

כדון אתוסף ליה חילא וגבורתא לעילא, וישראל בהוא ספורה ייבגי חילא למאריהון, כמלכא, דאתוסף חילא וגבורתא, כד משבחין גבורתיה, ואודן ליה, וכלהו דחלין מקמיה, ואסתלק יקריה על כלהו. ובגין כר, אית לשבחא ולאשתעי בספור דא (דף מ"א עמוד א') כמה דאתמר. כגונא דא, חובה איהו על בר נש, לאשתעי תדיר קמי קדשא ברין הוא, ולפרסומי ניסא בכל אינון ניסין דעבד.

ואי תימא, אמאי איהו חובתא, והא קדשא ברין הוא ידע כלא, כל מה דהוה, ויהוי לבתר דנא, אמאי פרסומא דא קמיה, על מה דאיהו עבד, ואיהו ידע. אלא ודאי אצטריך בר נש לפרסומי ניסא, ולאשתעי קמיה בכל מה דאיהו עבד, בגין דאינון מלין סלקין, וכל פמליא דלעילא מתכנשין, וחמאן לון, ואודאן כלהו לקודשא ברין הוא, ואסתלק יקריה עליהו עילא ותתא.

שְׁשִׁמְחִים בְּחִדּוֹת גְּאֻלַּת אֲדוֹנָם. אִזּוּ בָּאִים וּמוֹדִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל אוֹתָם נְסִים וּגְבוּרוֹת, וּמוֹדִים לוֹ עַל הָעַם הַקָּדוֹשׁ, שֵׁשׁ לוֹ בְּאַרְצָ שְׁשִׁמְחִים בְּשִׂמְחַת הַגְּאֻלָּה שֶׁל אֲדוֹנָם.

אִזּוּ מִתּוֹסֵף לוֹ כַּחַ וּגְבוּרָה לְמַעַלָּה, וַיִּשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ סִפּוֹר נוֹתָנִים כַּחַ לְרַבּוֹנָם, כִּמּוֹ מִלֶּךְ שְׁמוּסִיף כַּחַ וּגְבוּרָה כְּשִׁמְשִׁבְחִים גְּבוּרָתוֹ וּמוֹדִים לוֹ, וְכָלָם פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו, וּמִתַּעֲלָה כְבוֹדוֹ עַל כָּלָם. לָכֵן יֵשׁ לְשִׁבְחַת וּלְדַבֵּר בְּסִפּוֹר זֶה כִּמּוֹ שְׁנֹאֲמֵר. חוֹבָה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר תָּמִיד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפָרְסָם אֶת הַנֶּס, בְּכָל אוֹתָם נְסִים שֶׁעָשָׂה.

וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה זֶה חוֹבָה? וְהִרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ הַכֹּל, כָּל מָה שֶׁהִיָּה וְשִׁיְהִיָּה לְאַחַר מִכּוֹן? מִדּוּעַ פָּרְסוּם זֶה לִפְנֵיו, עַל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, וְהוּא יוֹדֵעַ? אֵלָּא וְדַאי צָרִיךְ אָדָם לְפָרְסָם אֶת הַנֶּס וּלְדַבֵּר לִפְנֵיו בְּכָל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, מִשּׁוּם שְׂאוֹתָם דְּבָרִים עוֹלִים, וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעַלָּה מִתְּפַנֵּסֶת, וְרוֹאִים אוֹתָם וּמוֹדִים כָּלָם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתַּעֲלָה כְבוֹדוֹ עֲלֵיהֶם לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

וּלְפִי שְׂרָאִינוּ שְׁצָרִיכִים לְפָרְסָם הַנֶּס, עַל כֵּן אֲנוּ מְפָרְסִמִּים הַנֶּס, שֶׁבְּרוּךְ ה' בְּדוֹרָנוּ בְּאֵלֶּף הַשִּׁישִׁי מִסִּימִים בַּפֶּעַם הַשִּׁישִׁית זֹהָר הַקָּדוֹשׁ. וְכִבְרָ אָמַר אֶחָד מִן הַצְּדִיקִים שֶׁבְּדוֹר עֲקֵבְתָא דְּמִשִּׁיחָא, יִהְיֶה קֶשֶׁה לְהֶאֱמִין בְּהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּמּוֹ לְטַפֵּס עַל קִיר חֲלָק, וְאָמַר עַל כֵּךְ, שֶׁכִּמּוֹ בְּמִבְחָן שֶׁל אֱלֹהֵינוּ בְּהַר הַכֶּרְמֶל, גַּם הַפֶּעַם תֵּרַד אֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם, אֵף הַפֶּעַם תֵּרַד לְצִדָּם שֶׁל נְבִיאֵי הַבַּעַל, וְרַק מַעוֹט יִחְזִיקוּ בְּאִמּוּנָה... וְכֵן לְהַחֲזִיק בְּאִמּוּנָה יִהְיֶה קֶשֶׁה כִּמּוֹ לְטַפֵּס עַל קִיר חֲלָק...

וְאִם יֵשׁ בְּדוֹרָנוּ כָּל כֵּךְ הִרְבָּה אֲנָשִׁים שֶׁסִּימוּ זֹהָר הַקָּדוֹשׁ, וְדַאי שֶׁהוּא נֶס, בְּזִכּוֹתוֹ שֶׁל רִשְׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְצָרִיכִים לְפָרְסָמוֹ עוֹד וְעוֹד, שֶׁרִשְׁב"י הֵכִין רְפוּאָה לְמִכָּה, וְהֵכִין לָנוּ אֶת הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהִתְחַזֵּק בְּאִמּוּנָה וּלְזִכּוֹת לִירֵאת שָׁמַיִם, וְהַעֲקֹר לְחֹזֶר בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָה גַּם לְרַחוּקִים בְּיוֹתֵר כִּידּוּעַ.

וְעַל כֵּן, נִשְׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, וּנְפָרְסָם בְּרַבִּים כְּבוֹדוֹ, עַל כֵּךְ שֶׁזִּכְּנוּ בְּרוּךְ ה', בְּאַרְצֵנוּ הַקָּדוֹשָׁה, לְמֵאוֹת שְׁעוּרִים הַנִּלְמָדִים בְּזֹהָר הַקָּדוֹשׁ, לְעִשְׂרוֹת

אלפים הלומדים ומסיימים זוהר הקדוש, ולרבות המשתוקקים לחסות בצל הרשב"י וללמוד תורתו, וכבר הופץ הקונטרס "ערכה של שעה" כ- 200.000 עותקים, והטלפונים במשוב חוזרים ומספרים על הגדל והעצמה שמוסיפים בכל יום, מאות הלומדים זוהר בפרט בשבת קודש, ספורים על אנשים שנעשו לבעלי תשובה גמורים בזכות הזהר הקדוש ובכחו של רשב"י, אנשים פשוטים הנמשכים דרך הלמוד ומתעלים עוד ועוד לדרגות גבוהות ונעלות, טועמים ורואים כי טוב, מתענגים על למודם, ומתקרבים אל ה', נסים ונפלאות, ישועות ונחמות, בזכות הזהר הקדוש.

ונספר לכם ספור אחד. שארע עם אחד שיצא לתרבות רעה, ועזב את הדת לגמרי, לא שמר שבת ולא כלום, עד שאפילו כפה לא חבש על ראשו, התחתן עם גויה, והגיע לדיוטא תחתונה. לאחר שראה את הזהר שמסודר בחק לישראל על יום ראשון פרשת שמות, ושם כתוב חמרת האסור שעבר, הכיר וראה מה עשה, מיד התחרט על מעשיו, קם ונסע לפתל ובכה שם כש"ש שעות שה' ימחל לו, כי לא ידע את חמר הענין. התפלל והתנדד, עד שהרגיש עלפון חושים ממש, הרים טלפון לחברו (שכבר חזר בתשובה בעבר), ובקש ממנו, שיבוא לפתל לעזור לו, חברו בא, ונסעו יחד לטבל במוצא, כך התחיל תהליך החזרה בתשובה, עזב את אשתו הגויה, ואת החיים הגוים, והיום חובש כפה ומגבעת על ראשו, פאותיו ארכות, התחתן עם אשה כשרה, וביתו מלא ילדים לומדי תורה הקדושה. כל אלו מכחו של הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, וזו רק דגמא אחת.

ונזכיר שוב מפרשתינו פרשת בא, שואל הבן הרשע "מה העבודה הזאת לכם"?

כך גם נמצא אנשים השואלים: מה לכם ולזהר?

מה לכם לעסק בנסתרות?

"ואמרתם זבח פסח הוא לה" ואל כך נדבר עוד מעט ונבאר את הענין בהרחבה.

דעו, כי כל מי שלא לומד זוהר, לא עמדו רגליו על הר סיני, כמבואר בזוהר פרשת בהעלתך, בלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, ממשיך עליו קדושה כקבלת התורה בהר סיני כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלתך (דף קנ"ב.), דקרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהו קיימי בטורא דסיני. ובאר הצדיק הקדוש המקבל האלוקי רבי יהודה פתיה זכותו יגן עלינו, וזה לשונו: ונראה לי בבאור כונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים, היו מתיצבים בתחתית ההר, ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמיים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזוהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, לכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

ואם רוצים לזכות ליציאת מצרים ליציאה מן הגלות "ואמרתם זבח פסח הוא לה". ואמרתם זבח הקרבן שלנו הוא לומר פסח כשנחלק את המילה נקבל פה סח הקרבן שלנו הוא לומר בפה לה' שבחים להקדוש ברוך הוא באמירת הזוהר.

כאור לעינים הוא, באורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך: "הנה מבאר מכאן, שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

זבח פסח שלנו בדורנו הוא תוספת הקדושה שנזכרה לה כמו שהיה נאמר
[ואמרתם] זוהר הקדוש.

כבר הגענו למה שאמר הנביא בעמוס (פרק ח' י"א- י"ב): "הנה ימים באים
נאם ה' אלוקים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים
כי אם לשמע את דברי ה', ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש
את דבר ה' ולא ימצאו".

אנו רואים זאת במציאות, שמפל קצוות תבל, דורשים ומבקשים, שולחים
פקסים, ומתקשרים לבקש את דבר ה', לבקש ספרי זוהר קונטרסים,
הצמאון הולך וגדל לשמוע את דבר ה'.

אם כן, יהודים יקרים! הזמן הולך ואוזל... ששת אלפים שנות בריאת העולם
הולכים ומסתיימים עוברים, חולפים ביעף... מוסיפים לעצמם מאות
שנים של תורה הנלמדת בישיבות הקדושות ש"ס ופוסקים, תלמוד בבלי
ומפרשים, אין לנו השגות בחשבונות שמים, ואין לנו צל צלו של משג
בהנהגת קודשא בריך הוא, ובכל זאת הזמן תובע: מחלות, עני, תאונות,
שרפות, קאסמים, עצירת גשמים, איום גרעיני רחמנא ליצלן.

אנא אנו באים?!

נחפשה דרכינו ונחקורה, על מה ולמה כל יום שעובר גרוע מחברתה? מדוע
התורה הנלמדת, כביכול, אינה מגינה ומצילה מפל הפגעים הרעים.
איך זה שהשכינה בוכה ומיללת והגאלה לא מגיעה?

אמר רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו (תקוני זוהר, תקון מ"ג): "יעוד מי
שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה (זוהר, פנימיות התורה). - מתורה
שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בה, ואומר שאין אלא פשט
בתורה ובגמרא (לומדים רק פשט התורה והגמרא כל היום, והמבין יבין...), בודאי
הוא יסלק את המים מההוא נהר ומההוא גן, אוי ואבוי לו, טוב שלא נברא
בעולם, ולא ילמד אותה תורה שבכתב ושבועל פה, ונחשב לו, כאילו החזיר
את העולם לתהו ובהו, וגורם עניות בעולם וארץ הגלות!!!". - וכן כותב

הרשב"י הקדוש (תקוני זוהר, תקון ל'): "אוי לאלה שעובדים את השכינה ביובש, ולא משתדלים בלמוד חכמת הקבלה, אבוי להם שגורמים עניות, וחרב ובזה (מלחמות) והרג ואבדן בעולם, ומסלקים את רוח המשיח".

כדי להנצל מכל הפרענויות המתרגשות ובאות, ולזכות לגאולה השלמה ברחמים, יש צורך בלמוד פנימיות התורה, זוהר הקדוש.

ומסגלים, הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש, לבטל כל גזרות קשות, ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצ'לן. כי כל קיום העולם תלוי בלמוד הזהר הקדוש.

ובזהר הקדוש פרשת יתרו (פ"ט עמוד ב'): אמר ליה, [רבי שמעון לרבי יודאי] חייך, לית עלמא אלא לאינון חברייא, דמשתדלי באורייתא [חייך, לא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה] וידעין סתימי אורייתא. [וידעים הסודות שבתורה].

רואים מהזהר, שלא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה, ולומדים סודות התורה, ומקדשים עצמם בלמוד הסוד בשבת קודש.

ובתקוני זוהר (תקון תשעה עשר דף ל"ח עמוד א'): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו..., ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, [שתי התורות] הוא ג"ן סדרים, [תורה שבכתב הוא ג"ן פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של מ' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וכיום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה כנוצל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ובאלווי שלא מלוים אותה [בשביל כבוד השכינה], ולא מוסיפים [בשבת השכינה פתוחה ויכולים לבא וללול ולקבל] לשבתות ולימים

יב. ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולימים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדשה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף ל"ח

טובים, היא סתומה להם, [תוספת נשמה יתרה השכינה סתומה להם מלהאיר להם מקדשת השבת] ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, [ברוחניות ובגשמיות] והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו, ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודיה. ועין עוד בבאור מתוק מדבש, שם, שבאר שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשטה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מוכרח ללמוד זוהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

הבה נתחזק בלמוד הזהר הקדוש בכל יום ויום ובפרט בלמוד בשבת קודש. רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות, על פני זו הנלמדת בימות החול, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מרנא הריח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות, שנה שניה), כתב, וזה לשונו: כתבו המקבלים זכרונם לברכה, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עד כאן לשון קדשו. רבנו מרדכי שרעבי, זכותו יגן עלינו, התבטא פעם

עמוד ב') מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיהו ס"א י"א). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

באזני מקרביו, ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שוה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל". ופסק הגאון הקדוש הכה החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא כדכתיב "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חכמינו זכרונם לברכה "ודלוגו" עלי אהבה, עד כאן לשונו. וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זכותו יגן עלינו מאור עינינו בעל "הפסא מלך" דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וזה לשון ה"פסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא, מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך, היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא. גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצילן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה. העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והריח הטוב זכותם יגן עלינו: דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי זכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה). המבאר: דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, נמצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן כאשר לומד ביסורים

הכל כפול מאה, סך הכל למוד זוהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה!!! צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שנה, הנך משמח את הקדוש ברוך הוא, ומקים את הפסוק: "ועתה יגדל נא כח ה'".

ומדברי הזהר הקדוש מבואר, מי שלא רוצה ללמוד זוהר, מחזיר עולם לתהו ובהו, ולא יכול לזכות לנשמה יתירה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זוהר הקדוש, ורק מי שלומד זוהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתירה ותוספת קדושה, ואם נמנע, רחמנא ליצולן מפסיד חכמתו וממונו וברכות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חיו בעולם הזה ובעולם הבא.

מורי ורבותי!!! על מחנה יראי השם להתאחד לכבוד השכינה ללמוד וללמד זוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י עליו השלום "בדא יפקון מן גלותא" במהרה בימינו אמן.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמוד הזהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כלם בתורה, תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה. ובזהר רעיא

יג. בספר אור תורה - לקוטים: עוד מבאר בכמה מקומות בדבריהם, שעקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, עמוד א') מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח', י'), ויתנא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה קלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "ויחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חבב עמים כל קדשיו בידך" (דברים ל"ג, ג'), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם וכו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות וכו' (אבות פרק י"ג משנה ה'), כי בזמן שקולו של יעקב וכו', אין הידים ידי עשו וכו' (בראשית רבא פרשה ס"ה, ט"ז), ובפרק חלק (צ"ח עמוד ב') שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסק בתורה ובגמילות חסדים וכו', עד כאן לשונו. וכל המזכה את הרבים בלמוד הזהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באפן הכי נעלה ומקים ומציל את כל העולם כלו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זכותו יגן עלינו, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרו רבנו יעקב אבוחצירא זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי

מְהִימָנָא פִּרְשֵׁת נָשָׂא (דף קכ"ד, עמוד ב') אָמְרוּ: דְּבִגִּינִיה "וּקְרֵאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ", וּבִזְכוּתִיהָ יִתְקִים "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֹכַר".

וְכָאן עֲבוּדְתוֹ שֶׁל הֶזְקֵן וְהַכְסִיל, הֵיכָר הָרַע, הַמַּצֵּר צְעָדֵינוּ וְשֵׁם כָּל כַּחוּתֵינוּ לְבַל נִזְכֶּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, הוּא מְכִין טַעֲנוּתֵינוּ בְּטוֹב טַעַם כְּדֵי שֶׁלֹּא נִזְכֶּה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא כִנְחָשׁ עֲרֻמוּמִי, מִבֵּין שְׂפָאֲשֵׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְבְּקוּ בְּתוֹרַת הָרֶשֶׁב"י, הוּא יִקְבֵּל אֶת סוּפוֹ, וְעַל כֵּן הוּא חוֹזֵר וּמִבְהִיר, אֲסוּר לְלַמּוּד זוּהַר לִפְנֵי שְׂמִסִּימִים ש"ס וּפּוֹסְקִים, קוֹדֵם יִמְלֵא כְּרֶסוֹ בִּש"ס וּבְפּוֹסְקִים וְרַק אַחֵר כִּף יִפְנֶה לְלַמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

כְּתוּב בְּסֵפֶר הַקְּנֶה הַקְּדוֹשׁ, אֲפֹשֶׁר לְאָדָם, שִׁיְהִיָּה בְּקֵי בִּש"ס וּפּוֹסְקִים, וּבִאוּתוֹ זִמֵּן הוּא עִם הָאָרֶץ גָּמוּר! כִּיצַד?

כְּדֵי לְלַמּוּד ש"ס וּפּוֹסְקִים מַעֲיֵד הַרְמַב"ם זְכוּתוֹ יְגֹן עָלֵינוּ, כִּי אֲפִילוּ יִלְמַד שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לֹא יִסְפִּיקוּ לוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר לֹא עָלֶיךָ הַמְּלֶאכָה לְגַמְרוּ! וּכְבֵּר עֲנֵה הַבֶּבֶא סְאֵלִי הַקְּדוֹשׁ, "קֹדֶם יִלְמַד קִבְּלָה וְזוּהַר, וְרַק אִזּוֹ ש"ס וּפּוֹסְקִים" (בְּתִשּׁוּבָתוֹ לִרְבִּי מִרְדְּכַי אֱלִיהוּ זָכַר צִדִּיק לְבִרְכָּה), וְכֵן כָּתַב הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מוֹיִלְנָא: "יִתְחִיל בְּסוּד קוֹדֵם, כִּי בְּלִי הַסוּד אִי אֲפֹשֶׁר לְדַעַת אֶת הַפֶּשֶׁט" (סְדוּר הַגֵּר"א). וְכֵן כָּתַב רַבֵּנוּ חַיִּים וִיטָאֵל הַקְּדוֹשׁ, תִּלְמִידוֹ שֶׁל הָאֲר"י הַקְּדוֹשׁ (הַקְּדָמָה לַעֲצֵי הַחַיִּים) כִּי קֹדֶם יִלְמַד זוּהַר וְקִבְּלָה, כִּי גָמְרָא בְּלִי זוּהַר וְקִבְּלָה, כְּעוֹר הַמְּגֻשָּׁשׁ בְּקִיר. וְכֵן כּוֹתֵב הָאֲר"י אֲשֶׁלֶּג (הַקְּדָמָה לְפָנִים מְסִירוֹת), וְכֵן הָרֶשֶׁב"י הַקְּדוֹשׁ (תְּקוּנֵי זוּהַר תְּקוּן מ"ג), וְכָתַב הַמַּהֲר"ן (שִׁיחוֹת הָר"ן), אֵין הַדְּבָר נִכּוֹן כִּי אֵלּוֹ סִפְרֵי חֻכְמָה, וְהַהֲפֹךְ הוּא הַנִּכּוֹן, כִּי חוּבָה בְּדוּרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים לְהַחֲזִיק וּלְלַמּוּד חֻכְמָה זֹאת (זוּהַר וְקִבְּלָה) וְכֵן כָּתַב מֶרֶן הַחִיד"א זְכוּתוֹ יְגֹן עָלֵינוּ (מוֹרָה

שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעוֹלָם הָעָלְיוֹן יוֹתֵר מִכָּל הַצְּדִיקִים, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ. וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה, (סְפָה דִּף מ"ה עמוד ב'). וְאָמַר חֲזַקְיָהוּ אָמַר רַבִּי יִרְמְיָהוּ מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יָכוֹל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שְׁנִבְרָאֲתִי עַד עֵתָה וְאֶלְמְלִי אֲלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו וְאֶלְמְלִי יוֹתֵם בֶּן גְּזִיָּהוּ עִמָּנוּ מִיּוֹם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ וְאָמַר חֲזַקְיָהוּ אָמַר רַבִּי יִרְמְיָהוּ מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי רֵאִיתִי בְּנֵי עֲלִיָּה וְהוּא מוֹעִטִין אִם אֵלֶּף הוּא אֲנִי וּבְנֵי מֶהוּ, אִם מֵאָה הֵם אֲנִי וּבְנֵי מֶהוּ, אִם שְׁנַיִם הוּא אֲנִי וּבְנֵי הוּא.

באצבע להחיד"א אות מ'): "תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תקוני זוהר בכל יום". וכבר כתב החפץ חיים זכותו יגן עלינו, שחובה על הבחורים ללמוד זוהר פרשת השבוע כל שבת, וכן למד הנוצר חסד הקדוש זוהר עם ילדים בני תשע שנים, כנגד המינוח! וכן כתב הפן איש חי הקדוש, זכותו יגן עלינו (הקדמה לספר בניהו): "קיימו וקבלו היהודים, קהל עדת ישראל, להחזיק בלמוד הקדוש של התיקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן". פותב רבנו האר"י הקדוש (ספר עץ חיים, למורנו הר' חיים ויטאל הקדוש) וכן כותב הרב משה קורדובירו הקדוש זכותו יגן עלינו (פרדס רמונים) כי הנשמות בדור הזה, הן מבחינת הנשמות הנמוכות ביותר בכל הדורות (עקבתא דמשיחא), ועל פן אין לנשמות בדור הזה תקון אמתי אלא על ידי אור הזהר בלבד, כי ידוע כי הפלים והאורות ירדו בסדר הפוך זה מזה, ואין כאן המקום להאריך (זוהר בעל הסלם, פתיחה לחכמת הקבלה [כ"ד], שערי אורה ר' יוסף גיקטיליא זכותו יגן עלינו).

כתוב בגמרא על בית המקדש, "אמרו כל דור שאינו נבנה בימיו, מעלין עליו כאילו הוא נחרב בימיו" (ירושלמי יומא א', ה'). אם פן איך יבנה בית המקדש מחדש? על זה אומר שלמה המלך עליו השלום, "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן: ובדעת חדרים ימלאו" (משלי כ"ד, ג' - ד'). ופשוט הוא כי זהו כנגד הספירות חכמה בינה ודעת שפן רק בחכמה (למוד זוהר ופנימיות התורה) יבנה בית (הבית השלישי) הן ברוחניות והן בגשמיות. וידוע כי בית המקדש נבנה פלו על פי החכמה (פנימיות התורה והקבלה) אשר שלמה המלך למד היטב, ואשר נמסרה למשה רבנו מפי הגבורה על מנת להקים את המשכן. וכן ידע זאת דוד המלך עליו השלום, אשר בנה את מערת המכפלה על פי אותה חכמה (פנימיות התורה והקבלה), ואין כאן המקום להאריך.

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל ה' יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות, ה' ישמחנו. בודאי צריכים להתחזק וללמוד בדברי קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים,

(אף אם הלמוד ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רחמנא ליצלו.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ביומו, ללמוד ולקרא בזהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקרוב הגאולה, לכן החלטנו להדפיס קונטרסים המחלקים ל-54 שבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי יום ביומו בנקל, ובשבת ילמד עם בני ביתו, הקטנים עם הגדולים, (וכבר הדפסנו את ספר זוהר השבת) זקנים עם נערים. ומי שמעונין לעזור לכך יהיה שתף לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן.

הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ולמוכיח את חברו. שאם חברו שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זוהר הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב.

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויום טוב, לכל ימי חייו, [ימי שנותינו בהם שבעים] תגיע ל- 640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנין יהודים שילמדו בזהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלה, ועוד כידוע "כל עשרה ביה שכינה שריה", אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו - 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שייזקפו לזכותך בנדאות!!!

חזינן השתא, עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר, אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמץ וכח וחזק בעבודתם הקדושה, אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסייע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל, ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא, לאוקמא שכינתא מעפרא.

והללואי שנזכה בשבוע הזה, פרשה זו, בה התחילה גאלת מצרים כימי צאתך מארץ מצרים יראנו נפלאות ונזכה כלנו יחד לגאלה השלמה במהרה בימינו אמן.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן: ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

והננו בזה לברך את רב בית המדרש על שהטריח את עצמו והשתדל למען הזהר הקדוש בכל לבבו ומאודו בראותו את אחד מראשי ישיבות שאמר ברב טפשותו הגדולה והרחבה, והוא עוד אומר שכן הוא דעת תורה שכאלו חס וחלילה אסור ללמד זוהר הקדוש, ועוד אמר כן בשם שר התורה הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א, ופרסם את הדבר בעתון "השבוע" ובראות רב דבית המדרש דפה מה שכתוב שם, הלך בעצמו אל הגאון ר' חיים קניבסקי שליט"א.

ועכשו אקרא את המכתב שכתב לי המרא דאתרא הגאון הצדיק רבי אברהם בוגנים שליט"א.

יום א' וישוב, לסדר ויאמר צדקה ממני, תשע"א לפ"ק, פה אלקד תבנה ותכונן. לכבוד כבוד קדשת האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים, חד בדרא, מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזר להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגאון ר' חיים קניבסקי שליט"א שכביכול אמר חלילה וחס שאין לבחורים ללמד זוהר הקדוש חס וחלילה, וקמתי ועליתי ונכנסתי אל הקדש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה הלשון: נחרדתי לשמוע שכתב פסק הרב!! ואמר לי בזה הלשון: הרבה דברים אומרים בשמי, מה לך להתרגש, חס וחלילה שאמר כן, אלא

אדרבה מקבלני מפרן החזון איש זכר צדיק וקדוש לברכה לחיי העולם הבא, שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזהר הקדוש וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עד כאן לשון קדשו.

ואמרתי לכתב זאת למורי ורבי האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בכרפת התורה

א"ש ב"ר ציון בוגנים

מורה צדק פה עיר הקדש אלעד תבנה ותכונן

נב וזאת למודעי, כי אני מקרב מאד לאדוננו עטרת ראשנו האדמו"ר רבי דוד חי אבוחצירא, ורבות פעמים דברתי עמו בענין השיעור שאנחנו מוסרים לבעלי בתים ואברכים יראים בזהר הקדוש, והתעצתי עמו עד היכן מתר ללמד, ואמר לי כמה פעמים, זה עושה רעש גדול בשמים וודאי מביא לקדוש ה' וקרוב הגאולה, תמשיכו בזה!

נב עתה הגיע אלי עוד 6 קרטונים של החוברות ששלח האדמו"ר, וכבר בבקר נתתי זאת לחסיד ברסלב אחד שמחלק ספרים בצמתים, ובשני ימים חלק הכל בצמת רעננה צפון ואין ספק שזה גורם מודעות גדולה ללמוד הזהר הקדוש.

י"ש כחכם ומוקירכם

א"ש ב"ר ציון בוגנים

והנה עוד מכתב שכתב לי המרא דאתרא:

בס"ד א' פסלו תשע"א פה אלעד תבנה ותכונן, ולסדר ויזרע יצחק.... ויברכהו ה',

לכבוד כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

אחרי דרישת שלומי הטוב באהבה רבה, וכבוד תורתו ושגא לעד.

הנה באתי במגלת ספר, להזכיר ולהודות ולהעריך את יקרת מעלת כבודו, על הוצאת הקונטרס החשוב והעצום ספר "ערפה של שעה", על מעלת למוד הזהר הקדוש, וזה ימים אחדים אחרי שחלקנו כאן בעירנו אלעד תבנה ותכונן בכל הבתים בתבות הדאר את הקונטרס, וכבר קבלתי הרבה טלפונים של אנשים שהתחזקו מאד מאד, והתחילו בלמוד הזהר הקדוש. ועוד מעשה שקרה היום, כשחפתי בתחנת האוטובוס, לפתע נגש אלי אברך ליטאי ואומר לי, אני רוצה לחלק למוד הזהר הקדוש אם אני מוכן להשתתף, ושאלתי אותו למה התעורר לזה, וספר לי שחלקו לו בתבת הדאר קונטרס, ומיד הראה לי אותו, והתחלתי לבכות ממש מרב התרגשות, והכל זה הזכיות של כבוד קדשת האדמו"ר, ושל אותם גבירים שזכו לעזר מנדבת לבם לענין חשוב זה, שפידוע עלה הרבה כסף.

ואחותם בברכה, יהי רצון, שזכות התנא האלקי אדוננו, רבי שמעון בר יוחאי, יגן עליכם באלף המגן, רפואות וישועות, ועל ידכם יתגלה כבוד ה' בעולם במהרה בימינו.

כן דברי הצעיר
אי"ש ב"ר ציון בוגנים

והנה עוד מכתב:

בסייעתא דשמיא, כסלו תשע"א, פה אלעד תבנה ותכונן,

לכבוד כבוד קדשת האדמו"ר הצדיק הגדול מהאלמין שליט"א,

באתי להעיד לכבודו על גודל המעלה הגדולה שנעשה פה בעירנו אלעד אשר לא יאמן כי יספר, שיסדנו שעור כל יום חמישי בלמוד ספר הזהר הקדוש ומשתתפים בו למעלה מארבעים בעלי בתים יראי שמים ואברכים תלמידי חכמים. והכל בזכות הספרים שכבודו שלח והפיץ, וזה עשה התעוררות גדולה בקרב האנשים וממש התקיימה נבואת התנא הקדוש רשב"י זיע"א שאפילו ילדים משתתפים בשיעור ומבינים את דברי המוסר הנלהבים, וודאי שמפעל אדיר זה עולה הון תועפות ואשרי מי שמסיע לכבודו, שזכות התנא רבי שמעון בר יוחאי זיע"א יגן עליו באלף המגן בני חיי ומזוני ורויחי וכל משאלות לבו לטובה. ויהי רצון שיזכה כבודו להפיץ עוד רבות בשנים בבריאות איתנה ונהורא מעליא, אמן כן יהי רצון.

כן דברי הצעיר
אי"ש ב"ר ציון בוגנים
מונה צדק פה באלעד תבנה ותכונן ורב קהלת "זכור לאברהם"
ראש כולל "אהבת ציון"

והננו בזה לברך אותו שבזכות הדבר הגדול אשר עשה יהיה לו כל טוב סלה, וכל הרפואות וישועות ונחמות, וכל הנחת, ויזכה להיות מבני היכלא דמלכא מהיושבים ראשונה במלכות.

והננו בזה לצאת עם "קול קורא" שראש הישיבה הנזכר למעלה יתחרט על דבריו ויעשה בשיבתו "סדר מיוחד" ללמוד "זהר הקדוש" ואם לא, הרי כל בחור הלומד בשיבתו צריך תכף ומיד לעזב את ישיבתו, שהרי הוא בודאי מה"ערב רב", וכן כל ראש ישיבה שאינו מסכים שילמדו בשיבתו "זהר הקדוש" הנו גם כן מהערב רב.

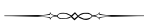
וה' יתברך יעזר שיתקיים כבר "וכל הרשעה כלה כעשן בעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ" אמן כן יהי רצון.

הננו בזה להפיר טובה להודות ולהלל להאי גברא רבא יקירא ר' פרוספר גרו יאיר שנדב בזה את כל הוצאות הסעודה שהננו עושים לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, לכבוד הסיום שזכינו לסיום היום בפעם השישית, את ספרו ספר הזהר הקדוש, וברור שהוא מקשר נפשו בנפש הצדיק, ומובטחני שהצדיק בודאי ימליץ טוב בעדו למעלה.

והנה כאשר מצאנו שכשאדם גורם לבן אדם אחד ללמד זוהר הקדוש כמה גדול ורב הוא שכרו עד לאין שעור וערך, קל וחמר להאי גברא שגורם לעוד ועוד אנשים שילמדו זוהר הקדוש בודאי שאי אפשר לנו כלל לחקור גודל שכרו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובודאי זכות הרבים תלוי בו, וזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי תלוי בו, ומשהו מיחד שאנו יכולים לתת לו, זה סט זוהר הקדוש שהדפסנו לאחרונה ב-8000 עותקים ונשאר סך הכל 100 עותקים ואת הספר היקר הזה אנו מעניקים לו חנם אין כסף, בעבור שנדבה רוחו אותו להכין הסעודה הגדולה הזו.

והננו לברכו בכל הברכות התלויות בתורה הקדושה, ובודאי בזכות הסעודה הזו יזכה להיות מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות, ובודאי הוא גורם להתגלות משיח צדקנו שיהיה בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן.

ספר סוד הגאולה

"בראשית תמו" תקון מ"ג
מתקוני זוהר השלם והמבאר

סגולה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקדוש של תקון מ"ג (תיקון ז' דף פ"ב)
משבעים תקונים, לתנאי האלקי מאור העולם
רבי שמעון בר יוחאי ז"ל

וכל האומרו בכל יום
יוזבא להארת הנשמה,
לתקון הברית, ולכל הישועות.
הנה הסגולה הזו מנחת לפניכם,
למען תהגו בה בכל עת.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
נחל לביש 24/8 בית שמש
טל: 0548436784

תשרי תשע"ג - מחלקת בחנם לזכרי הרבים

ספר
הגאולה